உ

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும்வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை

"எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு
மான்ற பெருமை தரும்"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-கசு.] பிங்கள௵ பங்குனி௴ [பகுதி - ரு.

Vol. XVI. March,—April. 1918. No. 5

உள்ளுறை

ஜைனநூல்களின் கவிமேன்மையும் காலநிர்ணயமும்:- } ஸ்ரீமத். கே. ஜி. வீரராகவையர். உஉரு

சிற்பமுதலியவற்றாற் றெரியும் புத்தசரித்திரம்:- } ,, து. அ. கோபிநாதராவ் எம்.ஏ. உச[illegible]

இவனியாரென்னும் புறப்பாட்டாராய்ச்சி;— } ,, ஒரு மாணவன். உருஉ

இல்லறம்:— ,, சே.ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர். உசுரு

இரங்கற்பாக்கள்:-ஸ்ரீமத். வே. முத்துசாமி ஐயர் எம். ஏ. பல். டி. உஎஎ

அநுதாபக்குறிப்பு:— பத்திராதிபர். உஅ0

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிர்வாகசபைத்தீர்மானம், வரவுசெலவுகணக்குமுதலியன:- } ஜாயிண்டுசெக்ரடெரி.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப் பதிப்பு.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ 4.] 1918. [தனிப்பிரதி அணா-8.

வெளிநாடுகளுக்கு ரூ 4—8—0.

சித்திரை௴ உஎ

விளம்பரம்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கிலொன்றாகிய பழமொழி மூலமும் உரையும் "செந்தமிழ்"ப்பிரசுரமாக வெளிவந்தவற்றுள் முதல் நூறுபாட்டளவில் ஒரு புத்தகமாகச்செய்து புத்தகமொன்றுக்கு ஒரு ரூபா விலையாகவும், தொல்காப்பியச்செய்யுளியல் புத்தகமொன்றுக்கு ரூ 1—12—0 விலையாகவும் "வஞ்சிமாநகர்" என்ற ஆராய்ச்சிப்புத்தகம் ஒன்றுக்கு 8-அணா விலையாகவும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் ஆபீஸில் விற்கப்பெறுகின்றன. வேண்டுவோர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஜாயிண்டு செக்ரெடெரிக்கெழுதிப் பெறலாம்.

Joint Secretary, Madura Tamil Sangam, Madura.	ஜாயிண்டு செக்ரிடெரி, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை.

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கசு.] பிங்கள௵ பங்குனிமீ [பகுதி - ரு.

Vol. XVI. March,—April. 1918. No. 5.

உ

ஜைன நூல்களின் கவிமேன்மையும் காலநிர்ணயமும்.

(தொகுதி கசு - பகுதி ச-ல் கஅசு-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

(கம்பர்.) இனிக் கம்பர் குலோத்துங்கசோழன்காலத்தில் ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தியிவர்களுடன் ஒளிவீசினரென்ற கர்ணபரம்பரையாலும் திருவள்ளுவரைப்போல் தன்கவியை அரங்கேற்ற நேரே சங்கத்துக்குச்செல்லாமல் ஊரூராய்ச்சென்றனரென்று வழங்குவதாலும் அவர்சங்ககாலத்தவரல்லரென்று விடுத்தனம்.

(சித்தாந்தம்.) ஆகவே கடைச்சங்கமானது கரிகாற்சோழன், பெருநற்கிள்ளி, நெடுநல்வாடை மதுரைக்காஞ்சித்தலைவனாகிய நெடுஞ்செழியன், வஞ்சிநகர்ச்செங்குட்டுவன், இலங்கைக்கயவாகு முதலியவர்கள் உயிர்த்திருந்தகாலத்திலேயன்றி வேறில்லை. இது கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டின்பக்கமென்பது சித்தம். இது விஸ்தாரமாய்ப் "புராதனஇந்தியா"வில் 14-ஆம் அதிகாரத்தில் பல சாசனசரித்திர ஆராய்ச்சியின்பலனைச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

(ஜைனநூல்களின் காலவரையறை.) கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிற்கு முன்னும்பின்னும் சங்கம்நிலைபெற்று நடந்ததென்றும் சங்கத்தின் முற்பகுதியில் 'எட்டுத்தொகை'யும் பத்துப்பாட்டும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் முதலிய இயற்றப்பட்டனவென்றும், கி. பி. 100-600 ஆகிய ஜைனர் புத்தர்மலிந்த பிற்பகுதியில் பெருங்காப்பியமைந்தும் சிறுகாப்பிய

*

மைந்தும், மேருமந்தரபுராணமும், திவாகரமும், பிங்கலந்தையும் ஆகியவைகள் இயற்றப்பட்டனவென்றும், பின்னர்ச் சைவவைணவ மதக்கிளர்ச்சியுண்டானகாலமாகிய 1100—1400 நாற்கவிராஜநம்பி அகப்பொருள்விளக்கமும் குணசாகரரியற்றிய யாப்பருங்கலமும் காரிகையாக்கிக்கொடுத்த தபோதனராம் அமிர்தசாகரரியற்றிய யாப்பருங் கலக்காரிகையும் பவணந்தியின் நன்னூலும் குணவீரபண்டிதரின் நேமிநாதமும் வெளிவந்தன என்றும், பிற்காலங்களில் ஓரிரு நூல்கள் காணப்படுகின்றனவேயன்றி முன்போல் மிகுதியாகக்கிடைக்காததற் கறிகுறியாகப் பதினைந்தாம்நூற்றாண்டில் மண்டலபுருடர்செய்த சூடாமணிநிகண்டும் பதினேழாம்நூற்றாண்டில் உபேந்திராசிரியர் இயற்றிய ஜினேந்திரமாலையுமுளவென்றும் ஜைன நூல்களை ஒருவாறு காலவரையறைசெய்யலாகும். யாதுகாரணங்களினாலோ முன்புஇலக்கியக்கீர்த்தி பெற்றஜைனர் பிற்காலத்தில் ஒருசிறிதும் தங்கள் வன்மையைக்காட்டாதொழிந்தனர். "சர்வமதத்தினரும் நமக்குச்சமம்" என்று பேணி வளர்த்த மஹாஉத்தமியாகிய விக்டோரியாமஹாராணியார்காலத்திலுங் கூட முன்வராதொழிந்தனர். ஆஷிக்காலத்தில் சரஸ்வதி அவர்களைத் துறக்கவே இலட்சுமிவந்து அவர்களை அடைந்துகொண்டனள். அவர்கள் பிரபலசெல்வவான்களாக வடவிந்தியாவில் திகழ்கிறார்கள்.

(வசனநூல்கள்.) இனி ஜைனநூல்கள் கத்தியத்தில் உள்ளன சிலவே. ஸ்ரீபுராணம் கத்தியசிந்தாமணியென்பவைகளே. ஜைனர்கள் "மணிப்ரவாளம் என்றதோர் புதியபாஷைவகுத்துவிட்டனர். அஃதாவது தென்மொழியும் வடமொழியும் சரிக்குச்சரிகலந்தபாஷையாம். மணியும் பவளமும் கலந்துகோத்ததோர்மாலை காட்சிக்கின்பம்பயத்தல் போலத் தமிழும்ஸம்ஸ்கிருதமும்கலந்தபாஷை கேள்விக்கின்பம்பயக்கும் என்ற போலிஎண்ணமே இத்தகைய ஆபாசபாஷையொன்றை வகுக்குமாறு தூண்டிற்று. ஸ்ரீபுராணம் நீலகேசி சமயதிவாகரம் என்னும் ஜைனநூல்கள்முழுவதும் மணிப்ரவாளமென்னும் இவ்வாபாச நடையினியன்றதாமாறுகாண்க." ஆயினும் இவர்களே தமிழில் வசன நடைநூல்கள் முன்காலத்தில் எழுதிப்பயின்றவந்தார்கள். மற்றவர்கள் இதைப்பரிபாலனம்செய்தாரில்லையாம்.

(செய்யுள்.) மற்றநூல்களெல்லாம் செய்யுள்நடையிலேயுள்ளன. செய்யுளாவது:—

"பல்வகைத்தாதுவின் உயிர்க்குடல்போற்பல
சொல்லாற்பொருட்கிடனாகஉணர்வினின்
வல்லோரணிபெறச்செய்வனசெய்யுள்".

என்று விளக்கினர் பவணந்திமுனிவர். (இதிலுள்ள சீரியஉவமம் நன்குணரற்பாலது.) எழுத்து, சொல், பொருள், அணியென்னும் நான்கினுமாவதுசெய்யுள். பொருளாவது அறம் பொருளாகிய புறப்பொருளும் இன்பமாகிய அகப்பொருளுமாம். அணியாவது மடக்குமுதலியசொல்லணிகளும் உவமமுதலிய பொருளணிகளுமாம். இனி உயிரற்றதேகம்போன்றது பொருட்சுவையற்றகவிதை. உயிருள்ளதேகமாயினும் பணியிலாவனிதைபோன்றது அணியிலாக்கவிதை. ஆதலின் அணி, பொருள் செய்யுட்கு அத்தியாவசியமாயின. இவைகளைஉணர்ந்தே கம்பர் தமது இராமாயணத்தில்,

"புவியினுக்கணியாய்ஆன்றபொருள்தந்துபுலத்திற்றாகி
அவியகத்துறைகள்தாங்கிஐந்திணைநெறியளாவிச்
சவியுறத்தெளிந்துதண்ணென்றொழுக்கமுந்தழுவிச்சான்றோர்
கவியெனக்கிடந்தகோதாவரியினைவீரர்கண்டார்".

என்று கவிலக்ஷணத்தைஓராற்றாற்கூறினர். இன்னோரன்னகவிலக்ஷணங்களையுடைய சிலர் ஜைனர்களுள்ளுமிருந்தனர். இவர்களில் மிக உயரியவராய் எண்ணப்படுபவர் பெருங்காப்பியமைந்தனுளொன்றாகிய ஜீவகசிந்தாமணி எழுதிய திருத்தக்கதேவராவர்.

இனி ஜைனநூல்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மேற்சொன்னவைகளுக்குதாரணமாக எடுத்துச்சிலகூறுவாம். பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் மூன்றிலொருபாகம் ஜைனர்களெழுதினதே. அவைகளுள் நாலடியார் முதன்மையானது.

(நாலடியார்.) வெண்பாநாலடியாலாகியஓர் நீதிநூல். சிறப்புப்பற்றி ஆர் விகுதிகூட்டப்பட்டது. இதன்உயர்வு சாதாரணமாய் வழங்கும் "நாலுமிரண்டும்சொல்லுக்குறுதி, ஆலும்வேலும்பல்லுக்குறுதி" என்ற பழமொழியால் தெரியவரும். இது ஒருவரால் பாடப்பட்டதன்று. கொடியபஞ்சத்தால் எண்ணாயிரம் சமணர்கள் தம் நாடுவிட்டு, பாண்டியநாட்டில்வசித்துப் புலவர்களாய்ப் பாண்டியராசனதுசபையில்

வீற்றிருந்தனர். பஞ்சம் நீங்கியசெய்தி தெரிந்தபின் தம் தேசம்போக விரும்பி, தமக்கு விடையளியாதபாண்டியனுக்குத்தெரியாவண்ணம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருபாட்டெழுதித் தம்மாசனத்தில் வைத்து இரவிலே பாண்டியநாட்டைவிட்டுச்சென்றனர். கருத்திற் பொருத்த மில்லாமல் மாறுபட்டிருந்த அப்பாடல்களை வையையாற்றிலெறிய அவைகளுள் 400 - பாக்கள் ஆற்றுநீர்ப்போக்கையனுசரியாமலெதி ரேறிச்சென்றன. இதைக்கண்டு வியந்தவரசன் இவைகளை நாலடி என்று ஓர் நூலாகக்கோத்தான். தற்காலமிருப்பதுபோன்று அவை களை அதிகாரப்படுத்தி முறைசெய்தது பிற்காலத்துவந்த பதுமனு ரென்பவர். இது பலருரைத்தநூலாதலின் இதனுட்சொல்லியபொருள் களே திரும்பத்திரும்பவந்திருக்கின்றன. சில விரோதமாகவும் கூறப் பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் "கூறியதுகூறல்" "மாறுபடக்கூற"லென்ற குற்றங்களின்கட்படா. இதன்கண் 'உவமை' ஏதுத்தற்குறிப்பேற்ற வணி முதலியன விரவியிருக்கின்றன. "தொல்சிறப்பின், நாவின்கிழத்தி உறைதலாற்சேராளே, பூவின்கிழத்திபுலந்து" என்றதில் சாதாரண லோகானுபவமிருத்தல் வெகுசாதுரியம். இதன் அருமைபெருமைக்கு நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர் அடியார்க்குநல்லார்போன்ற சிறந்த உரையாசிரியர்கள் எடுத்தாண்டமையே நற்சான்றாகும். இது முந்து நூல்கண்டு முறைப்படத்தொகுக்கப்பட்டதல்ல. ஆயினும் பல மொழி பெயர்ப்பாய் உள்ளன.

> வெள்ளாண்மரபுக்குவேதமெனச்சான்றோ
> ரெல்லாருங்கூடியெடுத்துரைத்த—சொல்வாய்ந்த
> நாலடிநானூறுநன்கினிதாவென்மனத்தே
> சீலமுடனிற்கதெளிந்து."

என்ற பாட்டு இதன்பெருமையை வலியுறுத்தும்.

இதன்காலம் கி.பி. இரண்டாம் மூன்றும் நூற்றாண்டாகியகடைச் சங்ககாலமே. ஆயினும் வேறுசிலவாராய்ச்சியால் ஸ்ரீமான். டி. எஸ். குப்புசாமிசாஸ்திரிகள் இதனை ஏழாவது எட்டாவது நூற்றாண் டின்காலத்துவைப்பர். நாலடியாரில் 200, 276 ம் பாக்களில் பெரு முத்தரையரென்றொருவர் சிறப்பித்துக்கூறப்படுகிறார். சாசனவாராய்ச் சியில் முத்தரையர் என்ற பாண்டியரிருந்தனரென்றும் சுவறன்மாறன் பெரும்பிடுகுமுத்தரையனின் சாசனவெழுத்துக்களைக்கொண்டு அவ

னதுகாலம் எட்டாம் நூற்றாண்டாகுமென்றும் வெளியாகிறது. மேலும் இன்னும் சில காரணங்களைக்கொண்டும் இதுவே வலியுறுத்த லாகுமென்று "செந்தமிழ்" பத்தாந்தொகுதியில் விரிவாய் ஸ்ரீமான். சாஸ்திரிகள் காட்டியிருக்கின்றனர்.

(திருக்குறள்.) "மலர்மிசையேகினான்" என்றதனாலும் அவிசொரிந்தாயிரம்வேட்டலினொன்ற னுயிர்செகுத்துண்ணாமைநன்று என்றதனாலும், ஆசிரியர் "தேவர்" என்று அழைக்கப்படுவதனாலும், தேவர் என்றபட்டம் ஜைனர்களே வைத்துள்ளாரதனாலும் இந்நூலையியற்றிய வள்ளுவரை ஜைனர்கள் தம்மவர் என்பர். சைவர், வைணவர், கிறிஸ்தவர்முதலியவர் தம்மவர் என்று கூறாநிற்பர். ஆதலினிதை ஜைன நூல் என்றுசொல்லவியலாது. இதன்பெருமை மேல்நாட்டார் தத்தம் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்திருப்பதினின்றும் விளங்கும். எத்தேசத் தவரும் எக்காலத்தவரும் எச்சமயத்தவரும் வேணவாஅடங்க அள் ளிக்குடிக்கும் ஊற்றுக்குழியாயிருப்பது இந்நூலே. இதன்காலம் கடைச்சங்கமுற்காலமென்பது பலவாராய்ச்சியான்வந்த பலர்துணிபு.

(பழமொழி.) ஜைனஅரசராயும் கவியாயும் விளங்கிய முன்றுறை யரையனார் என்பவராலியற்றப்பெற்றது. இவர் அக்காலத்து வழங் கிய பல பழமொழிகளைத்தொகுத்து ஒவ்வோர்வெண்பாவில்வைத்து 400 வெண்பாக்களாகப்பாடினாரென்ப. வெண்பா ஈற்றடி பழமொழி யைக்காட்டும்; முன்னடிகள் அதைவிளக்கும். "நாய்காணிற்கற்காணா வாறு" "நிறைகுடம்நீர்தளும்பலில்" "ஆயிரங்காக்கைக்கோர்கல்" "துணையுந்தன்வாயாற்கெடு"மென்பன அக்காலத்தவரின் அறிவுமுதிர்ச் சியைவிளக்கும். இவைபிற்றிற்சில சிந்தாமணியில் வந்திருக்கின்றன. "வண்ணப்பூந்தவிசுதன்னைஞமலிமேலிட்டதொக்கும்" "குன்றத்துச் சிச்சுடர்ப்பழிவிளக்கிட்டன்றே" "அம்பிமிதந்து ஆழ்ந்து சுரைவீழ்ந் தது" என்பன இதற்குத்திருட்டாந்தங்களாம். இதுவும் ஒரு சிறந்த நீதிநூலாகும். இதன்காலம் கடைச்சங்ககாலமென்பாருளர். ஏழாம் எட்டாம்நூற்றாண்டினதாகவுங்கூறுவர்.

(அறநெறிச்சாரம்.) தர்மவழிகளிற்சாரமாய்ச்சிறந்தவற்றைக்கூறும் நூல். இது 226 வெண்பாக்களை உடையது. ஜைனமதக்கொள்கை களைத்தழுவி நீதிகளைப்போதிப்பது. "தாமரைப்பூவின்மேற்சென்

ரூன்புகழடியைநாவிற்றுதித்து” “சிவன்தாளும்நின்றகால்சீக்கும்நிழ றிகழும்பிண்டிக்கீழ்நின்றசீர்முக்குடையாள்வேந்து” என்ற வாக்கியங் களால் இந்நூலாசிரியர் ஜைனமதத்தினரென்பதுதேற்றம். இவர்பெயர் திருமுனைப்பாடியாரென்பர். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நீதிநூல்கள்போல இந்நூல் பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்முதலிய பழைய உரையாசிரி யர்களால் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப்படவில்லை. நச்சினார்க்கினி யர்காலம் 14ம்நூற்றாண்டின்காலத்துக்குப்பிற்பட்டதென்று ‘தமிழகம்’ முதல்வால்யூமில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 500 - வருடங் களுக்குமுன்னதாயிதுயிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. ஆயினும் சமணரெண்ணாயிரவர் பாவேடுகளை வையையாற்றிற்போட்டகாலத்தி லெதிர்த்துச்சென்ற பாக்களே நாலடியாயும், பழமொழியாயும், அற நெறிச்சாரமாயும், கோக்கப்பட்டனவென்பது ஒரு சாரார் துணிபு. ஊகித்துப்பார்க்கில் வெவ்வேறுகாலங்களில் பற்பலரால் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் பின்பொருவரால் வகைப்படுத்தப்பட்டுத் தொகுத்தநூல் களாகுமிவையென்பது சாலப்போதரும்.

(ஏலாதி.) ஏலம், சூடம், சந்தனம், எரிகாசு, தேன் இவை யளாய்வந்ததொருநறியகுழம்பைப்போன்றது. இந்நூல் கடவுள்வணக்க முட்பட 81 வெண்பாக்களையுடையது. அதிமேதையாய்விளங்கின கணிமேதாவியாரருளிச்செய்தது. அவர் ஜைனரென்பதும் ஜைனக் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் அருவருக்காது இடித்திடித்துக் கூறுவாரென்பதும் துறவறத்திலேயல்லது வேறெதிலுமோக்ஷமில்லை யென்பதே வெகுவாய் இதில் வருவதென்பதும் இந்நூலை ஒருமுறை படித்தார்க்கும் தெற்றெனவிளங்கும்.

விளையாமையுண்ணாமையாடாமையாற்ற
உளையாமையுட்குடைத்தாவென்று—களையாமை
நூற்பட்டார்பூங்கோதாய்நோக்கினிவையாறும்
பாற்பட்டார்கொண்டொழுகும்பண்பு”.

“பிணிபிறப்புமூப்பொடுசாக்காடுதுன்பம்
தணிவினிரப்பிவைதாழா—அணியின்
அரங்கின்மேலாடுநர்போலாகாமனன்றும்
நிரம்புமேல்வீட்டுநெறி” என்றிப்படிச்சொல்லியவர்,

"துறந்தார்கட்டுன்னித் துறவார்க்கிடுதல்
இறந்தார்க்கினியவிசைத்தல்—இறந்தார்
மறுதலைச்சுற்றமதித்தோம்புவானேல்
இறுதலில்வாழ்வேயினிது".

என்று இல்லறத்தைப்புகழ்ந்தது மெச்சற்பாலது. இந்நூலாசிரியர் தமிழ்ச்சங்கமாக்காயனார் மாணவரென்பர். இவர் கடைச்சங்ககாலத் தவரென்பது நனிபோதரும். இனி, "திணைமாலை நூற்றைம்பது" இவ ரால் எழுதப்பட்டதென்பர்.

(சிந்தாமணி.) பெருங்காப்பியமைந்தனுளொன்று. திருத்தக்க தேவரென்னும் ஜைனமுனிவராற்செய்யப்பட்டது. 3145 பாக்களா லாகிய பதின்மூன்றிலம்பகங்களையுடையது. இது ஜீவகன்கதையைக் கூறுதலாதலின், இதை மற்றச்சிந்தாமணிகளினின்றும் வேறுபடுத்து மாறு "ஜீவகசிந்தாமணி"யென்றுஞ்சொல்வார்கள். இது நூற்பயனா கிய நாற்பொருளையும் நன்குவிளங்கக்கூறுவதால் இதை முடிபொருட் டொடர்நிலைச்செய்யுளென்பர். இந்நூல் பாலசன்னியாசியாகிய திருத் தகுதேவரால் "ஜைனர்களுக்கும் இன்பச்சுவைபொருந்தப்பாடமுடி யும்" என்று காட்டற்பொருட்டு, தம்மாசிரியனருளால் எட்டுநாளில் நிறைவேற்றியதாம். இதை அவ்வாசிரியரின் கட்டளைப்படி சங்கத் தின்முன்னரரங்கேற்றினர். அவர்கள் இதில் சொல்வளம், சந்தவின்பம் செய்புணைடைமுதிர்ச்சி, காமச்சுவைமுதலியனவும், பல அலங்காரங் களும், எவ்வெச்சாதியாருக்கும் காலம் இடம் முதலியவற்றிற்குத் தகுந்தவருணனைமுதலியனவுமிருத்தலைக்கண்டு வியப்புற்று "இங்ஙனம் பாடுதலரிதரிதென்று" சொல்லினராம். ஆங்கிலபாஷையில் தம்வாணாள் முழுவதும் பிர்ம்மசாரியராயிருந்த கோல்ட் ஸ்மித்கவிஞர் இல்லற வின்பச்சுவைகளையினிதினெடுத்தெழுதிக் கத்தியத்தில் "வேக்பீல்ட் புரோகிதர்" என்று ஒரு நூல்வெளியிட்டது அந்நாட்டினருக்கு இன் றளவும் வியப்பைக்கொடுப்பதுபோல நம்மவருக்கும் முற்றத்துறந்த முனிவரால் பலவகைச்சுவைகளுமமைந்து புலவர்சிந்தித்தவற்றையெல் லாம்தரும் சிந்தாமணி என்றும் வியப்பையேகொடுக்கும் இவருடைய கவிவண்மை எத்துணைத்தென்பது முன்னொருக்கால் அநபாயமகாரா சன் இந்நூலைப்படித்தலினாலே தன் சமயம் மறந்து இதில் மூழ்கியிருந் தான் என்பதிலிருந்து தெரியவரும். கவித்துறவி தாம் சொல்லழகு பொருளழகு நவரசங்கள்முதலியனவமைத்துப்பாடும்பொழுதும் தமது தன்மையைமறவாது தமது சமயக்கொள்கைகளைப்பாயரும் கற்றுண

ரும்வண்ணம் இனிய சிறுமாத்திரைகளாய்க்கொடுப்பரென்பது வெளியாகிறது. இந்நூற்கதாநாயகன் தான் எண்மரைமணந்தும் தனது நண்பன் பதுமுகனுக்குக்கோவிந்தையை மணஞ்செய்வித்தும் இன்னும் தான் நாமகள், பூமகள், மண்மகள், முக்திமகள் முதலியவரை மருவியுமிருத்தலின் இதை "மணநூ"லென்றுங்கூறுவர்.

(பாக்களின் தொகை.) இந்நூல் 3145 செய்யுட்கள்கொண்டன என்றோம். 1887 ம் வருடத்தில் வெளிவந்தமுதற்பதிப்பில் "திருத்தக்கதேவரியற்றியசெய்யுள் 2700 என்று "மூந்நீர்வலம்புரி" என்னும் செய்யுளுரையில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருத்தலால் மற்றவைகள் பிறராற்செய்யப்பட்டனவென்று தோன்றுகின்றன" என்று எழுதிய பண்டைத்தமிழ் நூல்களைத் திரும்பத்திரும்ப ஆராய்ச்சிசெய்வதே தம் வாணாள்முழுதும் பொழுதுபோக்காகக்கொண்ட எம்மாசிரியர்பெருமான் தாம் இருபதுவருடம்சென்று பதிப்பித்த இரண்டாம் பதிப்பில் "மற்றை 445 செய்யுட்களும் கந்தியாரால் இடையிடையே பாடிச்சேர்க்கப்பட்டனவென்று சிலர் கூறுகின்றனர்; அச்செய்யுட்கள் இன்னவையென்று புலப்படவில்லை" என்று எழுதியுள்ளார். சங்கமருவிய தமிழ்நூல்களையும் மற்றப்பின்வந்த இலக்கியங்களையும் அல்லும் பகலும் ஓதியுணரும் புலவர்பெருமான் இதை உய்த்துணரவல்லரல்லராயின், மற்றவர் என்செய்தல்கூடும்? பின்னர்ச்சொருகிய பாக்கள் முதற்பாக்களுடன் ஒப்பமுடிந்ததன்மையாயிருந்தாலன்றி இவையிற்றைத்தெரிந்துதெளிதல் அசாத்தியமாகாது. இதைப்பதினைந்தாம்நூற்றூண்டில் எண்பது நூல்களைத் தமது உரைகளில் மேற்கோள்களாகக் காட்டி உரைவகுத்த உச்சிமேற்புலவர்கொள் மதுரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "தேவர்பாக்களும் சொருகுபாக்களும் உள"எனக்குறிப்பிட்டவர் அவைகளைச்சுட்டிக்காட்டாததென்னே?

(பண்டைய வழக்கங்கள்.) இந்நூலில் பண்டைக்காலப்பழக்க வழக்கங்கள் பல பொதிந்துள. வீரர்கள் முழந்தாளளவும் உடுக்கும் உடை கோவிந்தையாரிலம்பகம் 60 ம் செய்யுளின் "வட்டுடைப்பொலிந்ததானைவள்ளலை" என்ற தொடரினாலும், காந்தருவதத்தையாரிலம்பகத்து 275 - ம் செய்யுளின் "வட்டுடைமருங்கில்சேர்த்திவாளொருபுடையும்வீக்கி"என்னும் தொடரினாலும்தெரியவருகிறது. அவ்வுடை இற்றைஞான்றும் சிப்பாய்களும் போலீஸ்ஜவான்களும்தரித்தல் நாம்

கண்கூடாப்பார்க்கின்றோம். (2)மகளிர்வெய்யிலில் உலர்த்தியவைகளைக் கோழிமுதலியவைகள் வந்துதீண்டாவண்ணம் பார்த்திருப்பதும் நெடு வீதியில் சிறார்கள் சிறுசக்கரமுள்ளவண்டிகளை இழுத்துவிளையாடுவதும் இன்றும் சகஜம். நகரின் வளமையைக்குறிக்கவந்த தேவனார்,

“பொற்சிறுதேர்மிசைப்பைம்பொற்போதக
நற்சிறாரூர்தலினங்கைமார்விரீஇ
யுற்றவர்கோழிமேலெறிந்தவொண்குழை
மற்றத்தேருருள்கொடாவளமைசான்றவே”.

என்று இவ்விஷயத்தை வெகுசாதுரியமாய் விளங்கவைத்திருக்கின்றனர். இம்மாதிரி இவைகளை ஈண்டு எடுத்துரைத்தல் விரியுமென்றஞ்சி விடுத்தனம்.

(இயற்கைவனப்பு.) இனி இவர் இயற்கையிற்கண்டுகளித்தவிஷயத்தையும் உலகானுபவத்திற்கண்டவிஷயத்தையும் உவமைமுகமாகக் கூறலுமுண்டு. கேமசரியாரிலம்பகத்தில் நான்காம்செய்யுள் பாராட்டற்பாலது.

“பருகுவாரிற்புல்லிப்பயங்கண்மாறத்துறக்கு
முருகுவிம்முகுழலாள்போலமொய்கொடிம்பி
யுருவப்பூங்கொம்பொசியப்புல்லித்தீந்தேன்பருகி
யருகுவாய்விட்டார்ப்பவண்ணன்மெல்லச்சென்றான்”.

(கோட்டைவருணனை.) இவரது நாமகளிலம்பகத்து நகரவருணனை நாகரிகம்நன்குபெற்ற மேனாட்டார்தலைநகர்க்காகினும் ஓராற்றானுமிழுக்காகாது. கன்மதில்களும், அவற்றின் உட்புடைபுறப்புடைகளும், யானை குதிரைநிற்கும் கூடங்களும், கேடகத்தோடுவாட்டொழில்செய்யுமிடங்களும், யானைகுதிரையேறுமிடங்களும், விற்றொழில் செய்யுமிடமும், தந்தத்தையறுத்துச் செம்மைப்படுத்திப் பூண்பிடித்து வைரக்கல்நாட்டுமிடங்களும்,கவசம்செய்பட்டடைகளும் தற்காலத்து யுத்தகளங்களுக்கு வேண்டியவஸ்துக்களைத்தயாரிக்கும் சாலைகளை ஒருவாறு ஒவ்வாநிற்கும்.

அக்காலத்தில் திரவியந்தேடத்திரைகடலிலுமோடினார்கள். காந்தருவதத்தையாரிலம்பகத்தின் பன்னிரண்டாம் செய்யுள்முதலாகிய

செய்யுட்கள் கடலில் மரக்கலம் புயலிடையூடாடியதை விளக்குகின்றன. அம்மரக்கலத்திலிருந்த ஸ்ரீதத்தராது ஆண்மை என்னே! என்னே! "காஸபியங்கா"விற்சிறந்தவரன்றே? "நனைமலர்ப்பிண்டிநாதனலங்கிளர் பாதமூலநினையுமினீவிரெல்லாம் நீங்குமின் அச்சமென்றான்" என்றதேதற்றம் தற்காலநாவாய்ஓட்டும் தலைவர்கூற்றாயின் சாலவமைந்ததேயாகும்.

(மகளிர்வழக்கம்.) இன்னும் புண்ணியன் "பொன்றிறனேல்... வெள்வளைமுத்தநீக்கி நெறியினேற்றலொன்றோ நீளெரிபுகுதலொன்றோ வறியலென்கொழுநன் மாய்ந்தாலணிசமந்திருப்பதென்றான்" இப்பாவிற் சொல்லியவழக்கம் அக்காலத்திலிருந்ததுபோலும். பின்சொல்லியவழக்கம் சமீபத்திற்றான் சர்க்கார்ச்சட்டமேற்படத் தள்ளப்பட்டு வருகிறது. இன்னும் "ஐவினைகலநின்றாங்கடிதொழுதிறைஞ்சலும்" "போந்திருக்கவென்னமூவிற்கணிறைஞ்சி" நிற்றலும் நல்லொழுக்கத்தைக்காட்டுகின்றன. இன்னும் நாமகளிலம்பகம் 207-210ம்- செய்யுட்களிற்சொல்லிய "விசையுடன்கண்டவர்மருளும்படி பொங்கிப்பறக்கும் மயிலன்னவிமானங்கள் கொன்னெறியிற்பெரியவனாயிருப்பவனால் நன்னெறிநூனயத்தாலியற்றப்பட்டன" வென்பது தெளிவாகின்றது. இது தற்கால ஆகாயவிமானவருணனையுமாகும்.

(சமயக்கோள்கை.) இனித் தேவர் தம்சமயக்கொள்கைகளையும் இடையிடைவிடாது புகட்டுவர். "பாடகம்போலச்சூழ்ந்தபழவினைப் பயத்தினென்றான்" என்றவிடத்து "வினையின்வந்ததுவினைக்குவிளைவாயது" என்பது உறுத்திச்சொல்லப்பட்டது. இன்னும் பல அரசநீதிகளும் இல்லறதர்மங்களும் தந்தைதாய்ப்பேணலும் எவ்வுயிரிடத்தும் ஜீவகாருண்யம்காட்டலும் நன்றிமறவாதிருத்தலுமாதிய பலதர்மங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(விருத்தம்.) இனி இந்நூலே தமிழில் முதலில் விருத்தப்பாவினத்திலியாக்கப்பட்டதென்பர். இதன்முன் வழங்கிவந்தனவெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும். இக்காப்பியமே பின்னாளில் கம்பருக்கு ராமாயணம் பாடுவதில் ஒரு வழிகாட்டியாயிருந்ததென்றும்சொல்வர். இந்நூல் முழுவதிலும் சந்தவின்பமும் பற்பலவணிகளும் பாரக்கக்காணலாம். பிற்காலத்திய மிறைக்கவி ஒன்றும் அதில் வந்திலது.

(காலம்.) இதன்காலம் கி. பி. 900 அல்லது அதற்குப்பின்னிட்ட காலமென்று ஸ்ரீமான். கோபிநாதராவவர்களும் ஸ்ரீமான். குப்புசாமி

சாஸ்திரியவர்களும் 'செந்தமிழி'லும் 'தமிழகத்தி'லும் காட்டியிருக்கின்றனர். இக்கூற்றையே ஸ்ரீமான். எம். ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்களும் தமது "தமிழாராய்ச்சிகள்" என்றபுத்தகத்தில் வலியுறுத்தியிருக்கின்றனர்.

(சூளாமணி.) மேற்காட்டிய நூலின்பாங்குகள் பல அமைந்ததாயுள்ள ஒரு சிறுகாப்பியமாகும் இது. இதனைச்செய்யுணடையிலியற்றியவர் தோலாமொழித்தேவரென்ற ஜைனமுனிவர். சொற்பொலிவு, பொருளமைதி, கதைமுடிவு, சிறந்தநடைமுதலியனபெற்றுளது. சிந்தாமணியில் பிரதான அரசர்களை "சிந்தாமணி" என்றாற்போல இதிலும் பிரதானவரசர்களைச் "சூளாமணி" எனச்சொல்லியிருக்கிறது. பெரும்பாலும் சமயகாவ்யங்கள் துறவும் முத்தியுமுணர்த்திமுடியுமாறுபோல சுரமைநாட்டின்கண் போதனமாநகரத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த பயாபதியரசன் தன்குமாரனைப்பூமியாளவைத்து, தான் துறந்து தன் தேவிமாருடன்முத்திபெற்ற கதையை இது எடுத்துச்சொல்லும். இதில் திவிட்டனைப்பெரும்பாலும் கண்ணனுக்கும், விசயனைப்பலராமனுக்கும் நிறம், குணம், செயல்களில் ஒப்பிட்டிருக்கிறது. இந்நூல் காப்பும் பாயிரமுந்தவிர நாட்டுச்சருக்கமுதல் முத்திச்சருக்கமீறாகப் பதின்மூன்று சருக்கங்களையும் 2131 பாக்களையுமுடையது. இதுஒரு சிறந்த ஜைனசமயபுராணவழிநூலெனத்தெரிகிறது. இதில் தற்காலத்து வழக்கில்லாப்பலசொற்களிருக்கின்றன. பண்டைக்காலத்தவர் நிமித்திகன்சொல்லும் சொற்களில் நம்பிக்கைவைத்தவரென்பதும், கன்னிகைகள் தாமாகவே கணவரைத்தேர்ந்தாரென்பதும், வீரர்கள் சௌரியங்களைக்காட்டித் தர்மயுத்தம் செய்தார்களென்பதும், ஆடவர் பல மனைவிகளை மணந்துவந்தார்கள் என்பதும் இன்னோரன்ன விஷயங்களு மிதினின்றும் தெரிகின்றன.

(யாப்பு.) இதில் ஒருபொருளைப்பற்றி, சிந்தாமணியிலுள்ளதுபோல் இரண்டுமூன்றடுக்கியபாடல்கள் வந்துள்ளன. இதைத் 'தேவபாணிகொச்சகம்' என்பார் நச்சினார்க்கினியர். இது இந்நூலில் இரதநூபுரச்சருக்கம் அருகனைப்பற்றிக்கூறிய பாக்களால்தெரியவரும். இன்னும் சொற்போக்குப்பொருட்போக்கை ஒத்திருப்பது பின்வருமடிகளாற்றெரியவரும்,

"துளைபடுகுழலிசை துடியொடுசிறுபறை
கிளையொடுபடலிசைகிளையொடுகிளர்தர
வளையொடுவயிரிசைமருவினமழையென"

இனிக்கீழ்வரும் பாவின் உவமையணி குறித்தற்பாலது:—

"தொக்கிளமலர் துதைவிலாதசோலையும்
புக்கிளந்தாமரைநகாதபொய்கையும்
மிக்கிளம்பிறைவிசும்பிலாதவந்தியும்
மக்களையிலாததோர்மனையுமொக்குமே".

இன்னும் பலபலவணிகள் நூலிடையே வருகின்றன.

(காலம்.) இது யாப்பருங்கலவிருத்தியிலும் யாப்பருங்கலக்காரிகைவிருத்தியுரையிலும் சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரையிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் இது இவைகளுக்குள் முந்தியதென்றாகும். அரிய எண்பதுநூல்களைத் தன்னுரைக்குமேற்கோளாகஎடுத்துக்கொண்ட நச்சினார்க்கினியர் சூளாமணியைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதாதிருந்தது வியப்பே! ஜீவகசிந்தாமணி ஆராய்ச்சிவிளக்கத்தில் சூளாமணியுடனொற்றியிருந்தபகுதிகள் எழெண்ணிற்குட்பட்டதாகவிருக்கின்றன. ஜைனகாப்பியங்களாகிய இவ்விரண்டுக்கும் பொருத்தம் மிகுதியாகவிருத்தல்வேண்டும். இப்படியிருந்தும் மிகுதியாக முற்காலந்தொட்டே பழக்கத்தில் தமிழர்களாற்போற்றப்படவில்லையென்று ஊகித்தலாகும். சோழநாட்டில் கார்வெட்டிநகரத்திலிருந்து அரசுபுரிந்தவிசயவாசன்காலமே இச்சூளாமணியின்காலமென்பது நூற்சிறப்பில் "திக்கெட்டும்புகழ்படைத்தநிறல்விசயன்" என்றத் தொடக்கத்துச்செய்யுளால் அறியக்கிடத்தலாலும் கார்வெட்டிநகரின் காலம் உறந்தைக்கு முந்தியதாதலாலும் இந்நூலின்வயது 1500வருஷத்திற்குறையாது" என்பார் ஸ்ரீமான் தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள். ஸ்ரீமான்- எம். ஸ்ரீநிவாசையங்கார் தமது "தமிழாராய்ச்சிகள்" என்ற நூலில் "தோலாமொழித்தேவர் அரசனாகிய சயந்தன் மாறவர்மன் ஆவணிசூளாமணியாகிய தந்தையின் ஞாபகார்த்தமாக, சூளாமணி என்னும் காப்பியத்தை இயற்றினா"ரென்றுசொல்லி மாறவர்மன் ஆவணி சூளாமணியின் காலம் கி. பி. 620 என்றும் சயந்தன்காலம் கி.பி. 650 என்றும் சுட்டிக்காட்டி, சூளாமணியின்காலம் கி. பி. 650 என்றும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

(நீலகேசி.) சிறுகாப்பியமைந்தும் ஜைன நூல்களே. அவைகளில் முதலாவது சூளாமணியாகும். இனி நீலகேசித்திரட்டு என்பது ஜைன சமய நூலாகும். வியந்தரமங்கை நீலகேசியென்பாள் அர்க்க, புத்த, ஆஜீவக, சாங்கிய, வைசேஷிக, வேதாந்தமுலிய வாதங்கள்புரிகிறவர் களைக்கண்டித்து ஜைனமதத்தைநிலைநிறுத்தியதாக இயற்றப்பட் டிருக்கிறது. ஆதலின் நூலுக்கும் இதுவேபெயராயிற்று. இது பத்துச் சருக்கங்களையுடையது. இது நீலகேசி என்றும் பெயர்பெறும். இந் நூலைச்சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துரையாசிரியர்களுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசர் மிகவும் தம்முரையிலாண்டுவருகின்றனர். இதன் நூலாசிரியர் யாவர் என்பது விளங்கவில்லை. இவர்காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் ஒன்பதாம்நூற்றாண்டிற்கும் இடைக்காலமென்ப. இந்நூலாசிரியர் பெருங்காப்பியமைந்தனுள் ஒன்றாகிய குண்டலகேசி நூலினுள்ளவாதங்களைத் தம்நூலில் ஒரு சருக்கத்தில் கண்டிக்கிறார். இதற்குப்பைசாசபாஷையாம் மணிப்ரவாளநடையில்ஒருரையுமுண்டு.

(உதயணன்கதை.) இது பெருங்கதையென்றும் வழங்குகிறது. இது வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயணன் சரித்திரத்தைச் செவ்வையா கக்கூறுவது. இது குணாட்டியர்செய்த பிருகத்கதையின்மொழிபெ யர்ப்பு என்பார். 3700 புலவர் "தம்மாற்பாடப்பட்ட கலியும் குறு கும், வெண்டாளியுமுதலிய செய்யுளிலக்கியம் ஆராய்ந்துசெய்த உத யணன்கதை" என்று அடியார்க்குநல்லார் மிகமேலாகமதித்து இதை எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். இது ஐந்துகாண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டு 131 ஆசிரியப்பாக்களையுடையது. சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் மிகச்சிறந்தது. குணாட்டியர் கி. பி. 113ல் இருந்த சாதவாகனஅரசன் காலத்தவராவரென்று டாக்டர் பூலர் எழுதியுள்ளார். ஆகவே இந் நூல் கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டிலாவதாகும். உதயகுமாரகாவிய மென்ற தமிழ்நூல் வேறே.

இன்னும் பன்னிரண்டுசருக்கங்களையுடைய 1406 பாக்களாலா னது மேருமந்தரபுராணம். இந்நூலாசிரியர் வாமனாசாரியர் என்பார். ஜைனமதக்கொள்கைகளோடு பலபொதுத்தர்மங்களையும் கூறுகின்றது. நாககுமாரகாவியமும் ஓர் புராணமே.

(இலக்கணங்கள்.) ஜைனர்கள் இவ்வண்ணம் இலக்கியமியற்றிய துந்தவிர, இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணமியம்பவேண்டியதாகலின்

பல இலக்கணங்களேயும் இயற்றியுள்ளார். அவைகளில் நேமிநாதம், நன்னூல், அகப்பொருளிலக்கணம், யாப்பருங்கலம் முதலியவை மிகவாய் விளங்கலாயின.

(நேமிநாதம்.) களந்தையூர்க் குணவீரபண்டிதரால் தொல்காப்பியக்கடலின் சொற்றீபத்திற்கு ஓர் படகுபோன்ற சின்னூலாக 97 வெண்பாக்களில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னப்பட்ட ஐவகையிலக்கணங்களுள் முதலிரண்டனையும் தெளிவுறுத்துவதாய்ச்செய்யப்பட்டது. இது தொல்காப்பியநெறியினேயேபற்றிச் செல்வது. இந்நூலாசிரியர் 800 வருடங்களுக்குமுன்னிருந்த திரிபுவனதேவன் எனப்பெயரிய குலோத்துங்கசோழன்காலத்திலிருந்தவர். இவரை இந்நூற் கடவுள்வாழ்த்தால் ஜைனரென்று அறியப்படும். தம்மாசிரியன்பெயர்வைத்து 'வச்சணந்திமாலை' என்ற ஒருநூலுஞ்செய்துளார்.

(நன்னூல்.) சனகாபுரத்தில் சன்மதிமுனிவர்புத்திரர் பவணந்திமுனிவரை சீயகங்கன் என்னும் மன்னன் "பேரறிவினரன்றி எளியோரும் ஓதி உணரும்வண்ணம் ஓரிலக்கணம்செய்யு"மென்று சொல்லப் பெரும்பயன்கருதி, தொல்காப்பியத்திலுள்ள எழுத்து, சொல் என்ற அதிகாரங்களேமாத்திரம் எல்லாருமொப்பத் தமதறிவினுல் செவ்வனே செய்து நன்னூலெனப்பெயரிட்டு ராஜசபையிலரங்கேற்றினநூலாகும் இது. இவர்காலம் இற்றைக்கு 500 வருஷங்களுக்குமுந்தியது. இவர் ஜைனரென்பது "பூமலியசோகின் புனைநிழலமர்ந்தநான்முகற்றொழுது" என்பதனுலும், "முச்சகநிழற்றுமுழுமதிமுக்குடையச்சுதன்" என்பதனுலும் விளங்கும். இவர் வடநூல் பாணினியத்தையும் நன்கு கற்றுத் தம்நூலில் இயைத்துளர்.

(அகப்பொருளிலக்கணம்.) குலசேகரபாண்டியன்காலத்திருந்த நாற்கவிராஜநம்பி என்பவரால் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை ஒட்டி அகம், புறம், களவு, வரைவு, ஒழிபு என ஐவகையியலுடன் இயற்றப்பட்டது.

(யாப்பிலக்கணம்.) குணசாகரர் 95 சூத்திரங்களில் யாப்பிலக்கணத்தைக்கூறினர். இன்னும் அமிர்தசாகரமுனிவர் உறுப்பு, செய்யுள், ஒழிபு என மூவகையியலுடன் யாப்பருங்கலக்காரிகை என்றுஓர் நூலியற்றினர்.

(நிகண்டுகள்.) இனி ஜைனர்கள் இலக்கிய உணர்ச்சிக்கு அவசியமான இலக்கணம் எளியநடையில் எழுதியபின் இலக்கியப்பொருள் இலகுவில் விளங்குவதற்கு அத்தியாவசியமான நிகண்டுகள் பலஇயற்றினர். அவற்றுள் திவாகரம், பிங்கலந்தை, சூடாமணிநிகண்டுமுதலியன சிறப்புற்றன.

(திவாகரம்.) அம்பர்நகரத்திருந்தவரும் ஔவையாற்புகழப்பட்டவருமாகிய திவாகரமுனிவர் சேந்தன்வேண்டுகோளுக்கிணங்கி 2256 சூத்திரங்கள்கொண்ட தெய்வப்பெயர்த்தொகுதிமுதலிய பன்னிருதொகுதிகளுடன் இந்நூலை இயற்றினர். இது ஓர் நிகண்டு.

(பிங்கலம்.) திவாகரர் எழுதாதொழிந்த சிறந்த அரும்பதங்களுக்கு அவர்குமாரர் உரைகாட்டி ஓர்நிகண்டுசெய்து தன்பெயரிட்டு வழங்கினர். இவர் திவாகரருக்கு, செங்கதிரவன்வரத்தாற்றோன்றியவர். “ பிங்கலமுதலாநல்லோருரிச்சொலினயந்தனர்கொளலே ” என, பவணந்தியார் எழுதுவதினால் காலத்தால் இவருக்கு அவர்பிற்பட்டவரேயாவர்.

(சூடாமணிநிகண்டு.) முன்னிரண்டுநூல்களின் வழிநூலாயதிது. இது 1196 விருத்தங்களாலாகிய பன்னிரண்டுதொகுதிகளை உடையது. வீரைநகர் மண்டலபுருடராற்செய்யப்பட்டது. இவரிதைத்தம் மாசிரியர் குணபத்திரதேவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இயற்றினராம். “கெடிமன்னர்வணங்குந்தாளான்கிருட்டினராயன்கைபோல்” என்று சொல்வதனால் விஜயநகரகிருட்டினராயன்காலத்தவராவர். அவ்வரசர் சாலிவாகனசகாப்தம் 1250 ல் இருந்தவர். அதாவது கி. பி. 14 வது நூற்றூண்டாகும்.

இம்மாதிரி பதின்மூன்று பதினான்காம்நூற்றூண்டின்பின்னர் ஜைனர்கள் புலவர்ஒப்பும்நூல் ஒன்றும் இயற்றிலர். உபேந்திராசிரியர் “ஜினேந்திரமாலை” யென்று ஒருநூல் பதினேழாம்நூற்றூண்டிற்செய்துள்ளார். அவர்கள் யாதுகாரணங்கொண்டோ தமிழ்ப்பயிற்சிகுன்றி நூலியற்றும்வன்மையையும் கைநழுவவிட்டனர்.

(இசைநாடகம்.) முன்னரிசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் குன்றியிருந்தழிந்தனவென்றெடுத்துரைத்தாம். அதற்குக்காரணமென்ன

வெனில், இடைக்காலத்திற்றமிழகத்திற்றோன்றிய ஜைனர்கள் முற்றத்துறந்தஞானிகளாய் மக்களுக்குள் ஒழுக்கச்சீர்திருத்தம் செய்யப் புகுந்து உலகவாழ்க்கைக்கு அறம்பொருளின்பமென்ற மூன்றுஞ் சிறந்தனவாமென்னுமுண்மையை நன்குணராது "அறமே யாவருக்கும் பின்பற்றுதற்குரியது; மற்றின்பம் கைவிடுதற்குரியது" என்று எடுத்தோதி இன்பத்தைக்கடியவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதே. அப்படிச்செய்ததின் பயனாக அநேகஇசை நூல்கள் அழிந்துபோயின. இதற்கு ஆரியரும் உதவிசெய்தனராம். இன்னும் "நாடகக்காக்ஷியாற் காமமே அறிவினும் மிகப்பெருகுகின்றது" என்ற போலிக்கொள்கையைக்கொண்டு ஜைனர்களும் ஆரியர்களும் நாடகத்தையும் கடியவேண்டுவனவற்றுள் சேர்த்துக்கூறினராம். இன்னும் அக்காலத்திய அரசர்களுக்கு இம்மாதிரிஎடுத்துரைத்துத் துர்ப்போதனைசெய்தகாரணம்பற்றி நாடகத்தமிழும் மடிந்தது. இம்மாதிரி பண்டிதர்களாலும் பாவலர்களாலும் கடியப்பட்டநாடகத்தமிழ் பாமரர்கையகப்பட்டு இழிவடைந்து தெருக்கூத்தளவிலேநின்றது.

(பிற்கூற்று.) நாம் இதுவரை கழிந்தபக்கங்களில் ஜைனர்கள் யாவரென்பதையும், அவர்களுடையகொள்கைகள் ஆசாரங்கள் முதலியவைகள் எவையென்பதையும், அவர்கள் தமிழகத்திற்குடியேறித் தமிழ்மக்களுடன் உசாவுவதாலேற்பட்ட இலக்கிய உணர்ச்சியையும், அவ்வுணர்ச்சியின்பயனாய் அவர் முதனூல்வழிநூல் பலயாத்தனரென்பதையும், அந்நூல்களில் பல காப்பியங்களும், புராணங்களும், நீதிசாஸ்திரங்களும், சமயசாஸ்திரங்களும், நிகண்டுகளுமாயிருப்பனவென்பதையும், அவர்கள் காலவரையறை எத்தன்மையவென்பதையும், அவர்கள்செய்த நூல்களின் அருமைபெருமையாவையென்பதையும், அவர்கள் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து பலமொழிபெயர்ப்பு நூல்களியற்றினரென்பதையும் ஒருவாறுதெரிந்துகொண்டோம். அவர்கள் இசைத்தமிழ்நாடகத்தமிழிற்குக்கூற்றாயிருந்ததையுமறிந்தோம்.

(ஜைனர்களின் உதவி.) இன்னோரன்னஜைனர்கள் தமிழிற்கு என்ன உதவிசெய்துள்ளாரென்பதையும், தமிழ்க்கவிசரித்திரத்தில் அவர்கள் ஸ்தானம் எவ்வகைத்தென்பதையும் ஆராய்ந்து இவ்வியாசத்தைமுடிப்பாம். ஜைனர்கள் சம்ஸ்கிருதபிராகிருதபாஷைகளில் வல்லுநராய் வடஇந்தியாவினின்றும் தென்னாட்டிற்குக்குடியேறினர். தங்கள்

மதக்கொள்கைகளையும் நூல்களையும் நன்குகற்றவர். பிறிதோரிடம் சேரவே அவ்விடத்துள்ளாரைத்தம்வயமாக்கப்பெரிதும்முயற்சித்தனர். அதற்கு அந்நாட்டுப்பாஷையைக்கற்றல் இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே தமிழில் நன்கு ஐயந்திரிபறக்கற்றுத் தம்மதக்கொள்கைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் தமிழர்களுக்கு எளிதிற்றெரியும்வண்ணம் வெகு சாதுரியத்துடன் முதனூலாயும் வழிநூலாயும் பலவியற்றினர். அப்படியியற்றுங்காலத்தில் சம்ஸ்கிருதமொழிகள் பலவற்றைத் தமிழுடன் விரவவும், சம்ஸ்கிருதபாஷையைத்தழுவவும் நேரிட்டது. இரண்டாவது மணிப்ரவாளநடை என்ற கத்தியரூபத்தில் பலநூல்கள் இயற்றி வசனநூல்களுக்கு அடிகோலினார்கள். இலக்கியத்தால் மனிதர்ஒழுக்கம்மாறுபடுமாதலினாலே அவர்கள் நீதிநூல்களும் பலஇயற்றுவாராயினர். இவற்றோடுநில்லாது நவரசானுபவகாவியங்களும் பல இயற்றியுள்ளார். இன்னும் தமிழில் விருத்தத்தில் பாட்டுக்கள்செய்வதில் ஜைனர்களே முதல்வழிவைத்தவர்கள். இன்னோரன்னபேருதவிகள் அவர்களினின்றும் கிடைத்தன.

(சைனர்களின் தமிழ்க்கவிசரித்திரஸ்தானம்.) கடைச்சங்கம் கலைந்தபின் தமிழை ஓம்புவாரின்மையின் அதற்கு ஓர் அந்தகாரகாலமேற்பட்டது. இவ்விருளைநீக்கி ஒளிவீசும்படிசெய்தவர்களுள் ஜைனர்கள் முக்கியஸ்தர்கள் என்பது வெள்ளிடைவிலங்கலே. அவர்கள் இலக்கியங்கள் கற்பனைக்களஞ்சியம், சுவைச்சாகரம், அணிப்பேருற்றுக்குழி. இனி, பண்டைநாட்சுவையெல்லாம் வாரிக்கொணர்ந்து தமதுநூலில் ஒருங்கே பொதிந்துவைத்த கவிச்சக்கரவர்த்திக்கும், சிறந்த தேம்பாவணிக்காப்பியமெழுதிய சமீபகாலத்திருந்த இட்டாலியபாதிரியாகிய பேஸ்கி என்ற வீரமாமுனிவருக்கும் எடுத்துக்காட்டியாயிருந்த ஜீவகசிந்தாமணி தமிழ்மொழிவழங்குமளவும் ஊழியூழியாய்விளங்குமென்பதற்குச்சந்தேகமேயில்லை. இரண்டாவதாக, பிறபாஷைகளினின்றும் பலவார்த்தைகளைத்தமிழிற்சேர்த்துத் தமிழ்மொழியின்மொழித்தொகையை அதிகரிக்கப்பண்ணினார்கள். மூன்றாவதாக ஆதிகாலத்தியவிலக்கணங்கள் அருமையிற்பெரியவையாயிருந்தமையாலே தம்காலத்தவருக்கு எளிதிற் புலப்படும்படி நேமிநாதம், நன்னூல், அகப்பொருள் இலக்கணம் முதலிய பல இலக்கணங்களைத்தொகுத்துக்கொடுத்தனர். நான்காவதாக, தமிழ்மொழியில் வசனநடைக்கு வழிகாட்டிய

வர்களுமவரேயாவர். இந்நாவதாக, பலபொருள்கொண்ட ஒவ்வொரு மொழியையும் இலக்கியங்களை எளிதிலுணரும்பொருட்டு நிகண்டு வகையாய் வகுத்தவர் அவர்களே. இவ்வரும்பேருதவியைச்செய்தவர்கள் தமிழ்க்கவிசரிதத்தில் முக்கியமானஸ்தானங்களையடைகிறவர்களுள் ஒருவர் என்பதில் ஐயப்பாடு ஒன்றுமில்லை. இன்னும் இவர்கள் ஐந்தாறு நூற்றாண்டுகள் உன்னதஸ்திதியிலிருந்தார்களென்பது இவர்களுடைய நூல்களினின்றும் அடையும் தேற்றமாகும். புத்தர்கள், சைவர்கள், வைணவர்களாகிய புறமதத்தினர்பலருடன் இவர்கள் வாது புரிந்து தம்மதத்தைத்தாபித்திருக்கிறார்கள். கி.பி. 200க்குமேல்1200க்குள்ளாகியகாலத்தில் ஜைனர்கள் பற்பலவமயம் பிரபலமாயிருந்து தமிழையபிமானித்து வளர்த்துவந்தவர்களாவர். இனி மேன்மேல் வளர்ந்து முற்போக்கை ஏற்கும் தன்னுதாரத்துதித்து எழுந்து ஒன்று பலவாயிடினும் ஆரியம்போல் உலகவழக்கொழிந்து சிதையாமல் சீரிளமையுடனிற்குமெல்லாமதத்தினராலும்மதிக்கப்படும் தமிழணங்கு நீடூழிவாழ்க! தமிழ் இறையும் தமிழ்மக்களும் நீடூழிவாழ்க.

K. C. வீரராகவையர், M. A., F. C. S.

ஹிந்துகாலேஜ்,

திருநெல்வேலி.

The Powell and Morchead Vernacular Prize of the Presidency College was awarded to the auther of this essay in 1915—1916.

* சிற்பமுதலியவற்றாற்றெரியும்

புத்தசரித்திரம்.

அக்கிராசனாதிபதிகளே !

கனவான்களே !! இப்பொழுது சொல்ல உத்தேசித்திருக்கும் விஷயமானது தமிழ்ப்பாஷைக்குச்சம்பந்தப்பட்டதில்லையெனினும், தமிழ்நாட்டுச்சரித்திரத்தின் ஒருகூறாகின்றபடியால் தமிழ்ப்பாஷையையேயன்றித் தமிழ்நாட்டுச்சரித்திரத்திலும் மிக்கநோக்கமுடையதமிழ்ச் சங்கத்தார்க்கு வெறுப்பைத்தராதென்னுந்துணிபுடன் சொல்லத் துணிந்தேன்.

இப்பரதகண்டத்திற்றோன்றி ஓங்கிவளர்ந்து நெடுங்காலம்வாழ்ந்து பின்பு பூடற்றுப்போகிய பௌத்தமதத்தின்சரித்திரம் மிக்கவியப்பைத் தரத்தக்கதே. திபெத்து, பர்மா, சீனம், ஜப்பான், சயாம், சிங்கள முதலியவிடங்களில் தழைத்திருப்பத் தன்ஜனனபூமியாகிப் பலநாட்டுக்கும் நடுப்பட்டிருக்கும் இப்பரதகண்டத்தில் எத்தனைகாலம்பகவான் புத்தருடைய தருமசக்கரம் நாட்டப்பெற்றதென்பதும், எவ்வெக்காரணங்களால் வலிகெட்டுச்சீர்குலைந்ததென்பதும், எக்காலத்து இந்தியாவினின்றும் விலகிற்றென்பதும், அம்மதத்தாருடையகோயில்களும் விக்கிரகங்களும் எங்குபோயொளித்தனவென்பதும், இம்மதத்தினரெவ்வாறானார்களென்பதும் முதலியவிஷயங்களைப்பற்றிச் சரித்திரத்திலபிமானமுடையார்கட்கு அறிய மிகவும்விருப்பமுண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால் எனக்குக்கிடைத்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு தென்னிந்தியாவில் பௌத்தமதவிஷயமான சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லத்துணிகிறேன்.

---

* இது திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம்வருஷக்கூட்டத்தில் திருவனந்தபுரம் சிலாசாசனபரிசோதகர் T. A. கோபிநாதராவ் எம். ஏ. அவர்களாற்படிக்கப்பெற்றது.

தென்னிந்தியாவில் பௌத்தமதத்தை முதன்முதற் பரவச்செய்தவர்கள் அசோகன்பந்துக்களாகிய மஹேந்துவும், சங்கமித்திஷியும் என்பவர்கள். இவர்களால் நாட்டப்பெற்ற பௌத்தமதம் செழித்து வளர்ந்துவந்ததென்பதற்குப் பற்பல சான்றுகளுள.

மைசூரிலாகாவிற்கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அசோகமகாராஜன் சாஸனத்தால் அவ்வரசனதிகாரம் தென்னாட்டின்கண் மைசூர் இராஜ்யத்தின் வடவெல்லைவரை செலுத்தப்பட்டுவந்ததென்பதும் அவன் நாடு முழுதிலும் பௌத்தமதம் பிரபலமாய்ப்பிரசாரத்திலிருந்ததென்பதும் நன்குவிளங்கும். பின்னர் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுளொன்றாகிய மணிமேகலையில் மணிமேகலையென்னும் பிக்ஷுணிசிரோமணி காஞ்சிமாநகர் புக்ககாலையில் அவ்வூரிலாண்டுவந்த சோழவரசன் இவட்கு, சோழன் கிள்ளியாற்கட்டப்பட்ட பௌத்தசெயித்தியம் காட்டியதுமன்றி இவள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இந்நகரில் அவ்வரசன் ஒரு உத்தியானமும், இதினிடையில் ஒரு புத்தபீடிகையும், தீவதிலகைகோயிலும், இதனருகில் ஒருவாவியும் மணிபல்லவமென்னுந்தீவிலிருப்பதுபோலச் சமைத்தானென்றுகூறப்பட்டுள்ளது. இக்காஞ்சீபுரம் தென்னாட்டின்கண்ணதோர் மிகப்பழையநகரமாயும், ஸ்மரணமாத்திரத்தால் முத்திதாயகமானஸ்தலங்களில் ஒன்றாயும், பல்வேறுமதத்தினருள் மேன்மைபடைத்தவல்லோர்கள் வசித்துவந்ததாயும், வெவ்வேறுமதத்தினர் கோவில் பள்ளிமுதலியனவுடையதாயும், கிருஸ்தவாப்தத்தின் முதனான்கு நூற்றாண்டுவரை சோழர்களுக்கு இராஜதானியாயும், பின்னர் பல்லவர்களினிராஜதானியாயுமிருந்தவிடம். பதஞ்சலிபகவான் தம்முடைய மகாபாஷ்யத்தில் காஞ்சியைக்குறித்தெழுதியிருக்கிறார். எனவே கிருஸ்தப்தத்தின்முன்னமே மிக்க பிரசித்திபெற்றநகரமென்பதிற்சம்சயமொன்றுமில்லை. பல்லவவரசர்கள் பழங்காலத்தியமற்றையவமிசத்தரசர்கள்போலப் பற்பலமதத்தைபுஞ்சார்ந்து ஒழுகியவர்களென்பது அவர்கள்பெயர்களிற்சிலவாகிய புத்தவர்மன், ஸ்கந்தவர்மன், பரமேசுவரவர்மன், நரசிங்கவர்மன் என்பவைகளால் அறியலாகும். இவர்களிற்சிலர் பௌத்தர்களாயிருந்தார்களென்பது சாஸனங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. யுவங்சுவங் என்னும் சீனதேசத்துப்பௌத்தயாத்திரிகர் காஞ்சீபுரத்தைத் தாந்தரிசித்தஅந்நாள் அந்நகரில் 100 பௌத்தசெயித்தியங்களும் அவைகளில் 10000ஸ்தவிரஸங்கத்தவருமிருந்தார்க

ளென்று எழுதியிருக்கிருர். பின்னும் இவ்விடத்தில் ஜைனக்கோயில் களில் 80 உண்டென்றும், அவைகளிலநேகம் திகம்பரமதத்தாரதென் றும் அறிவிக்கிருர். இவ்வூரிற்பற்பலவிடங்களில் புத்தபகவான் தம்மத விஷயமாய்ப் பிரசங்கித்ததாகவும் அவ்வாறுள்ளவிடங்கள்தோறும் அசோகமகாராஜன் ஸ்தூபங்களைக்கட்டிவைத்தானென்றும் இவர் எழுதியது உண்மையாயின் இந்தச்செயித்தியங்களிலும் ஸ்தூபங்களி லும் விக்கிரகங்களிலும் சிலவேனுங்காணப்படவேண்டுமே? அன்றி யும் நாலந்தையின் சர்வகலாசாலையில் யுவாங்சுவங்காலத்தில் மகா பண்டிதஸ்தானத்தை வகித்தவர்களிலொருவராகிய தர்மபாலரென்ப வர் பிறந்தவிடமும் இக்காஞ்சீபுரமாகும். தர்மபாலர்காஞ்சீபுரத்திற் பெரியதோருத்தியோகத்திலமர்ந்திருந்த ஹீனயானமதகாரராய ஒரு வர்மகனுய்ப்பிறந்து, கல்விகேள்விகளாற்றம்மின்மிக்காரின்றி வடதேசத் தின்கண்சென்று மகாயானத்தைத்தழுவி நாலந்தலில் உபதேசகரான வர்.

பின்னும், காஞ்சீபுரத்தையாண்ட சிம்மவர்மனென்னுமரசன் புதல்வன் பரமேசுவரவர்மன்னென்பவனியற்றிய மத்தவிலாசபிரகஸ னம் என்னும் ஓர் சிறியநாடகத்தில் அந்நகரிலுள்ள பௌத்தபிக்ஷுக் களினுடையவும் காளாமுகசைவர்களுடையவும் துர்க்குணங்களை இவ் விருமதத்தினர் அக்காலத்திருந்த இயற்கைக்கு நன்கிணங்கவர்ணித் துள்ளார். இவர் ஆணையிற்பொறித்த ஓர் சாஸனத்திலும் இந்நாடகத் தைக்குறித்திருக்கிறபடியால் இது இவரேயியற்றியதென்பதிற்றடை யொன்றுமில்லை. இவர்காலம் கி. பி. 7 ம் நூற்றுண்டு எனவே, இவர் காலத்துப்பௌத்தமதம் காஞ்சீபுரத்திலிருந்ததென்பது நிச்சயம்.

தேவாரம்பாடிய சைவநாயன்மார்கள்காலத்தும் காஞ்சீபுரத்தில் பௌத்தர்கள் ஏராளமாயிருந்தார்களென்பதை இந்நாயன்மார்கள் ஆங் காங்கு போதியார், பிண்டியார், தேரர் என்றுகுறித்து இவர்களை இழித்துக்கூறுவதனுல் விளங்கும்.

கி. பி. 8ம் நூற்றுண்டினிறுதியிலும் 9ம் நூற்றுண்டின் ஆதியிலு மிருந்த சங்கரபகவத்பாதாசாரியர் காஞ்சியிலிருந்த பௌத்தாதிபாஹ்ய மதங்களைவென்று அவர்களை அவ்விடத்தினின்றும் துரத்தினர் என்று ஓர் ஐதிகமுண்டு. இந்நகரில் ஹிமசீதளன்என்னுமோரரசன் ஆண்டு

வந்தகாலத்தில் அகளங்கனென்னும் ஜைனபிக்ஷு ஒருவர், பௌத்தர்களை வலுவில் வாதுக்கழைத்து, அவர்களை வாதில்வென்று அவர்கள் வலி தொலைத்தாரென்றும் ஓர் ஐதிகமுண்டு.

இங்ஙனமாகப்பலபடியாற் பௌத்தமதநிறைந்த காஞ்சியென்று புகழ்படைத்தநகரத்தினின்று அம்மதம் தொலைந்தபின்னர், அம்மதத்தினர்கோயில்களேனும் விக்கிரகங்களேனும் காணப்படவேண்டுமல்லவோவெனின், பல விக்கிரகங்களவ்விடத்தில் நானே முதன்முதற் கண்டுபிடித்துள்ளேன். அவைகளில் 7 அடிநீளத்தில் நின்றதிருக்கோலமான புத்தவிக்கிரகமொன்று காமாக்ஷியம்மன் கர்ப்பக்கிருகத்துக்கடுத்த சுற்றுமண்டபத்தில் இன்றும் கிடக்கின்றது; மற்றொன்று இரண்டாம் பிராகாரத்தில் தலைமுறிந்துபோய் உட்கார்ந்திருக்கிறது. இன்னும் ஒன்று கோயிலின் தென்கிழக்கில் அடுத்துள்ள ஒரு தென்னந்தோட்டத்திலிருக்கின்றது. வேறு இரண்டுவிக்கிரகங்கள் கருக்கிலமர்ந்த அம்மன்கோயிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னும் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிகோயிலில்.........விக்கிரகங்களுள. ஆகவே காஞ்சீபுரத்தில் பௌத்தமதசம்பந்தமான சின்னங்கள் பலவுளவென்பதற்கு நாம் வைத்திருக்கும் படங்களே வலியசான்றாகும்.

நெல்லிக்குப்பத்தையடுத்து, திருச்சோபுரமென்று ஒருகுக்கிராமமுண்டு. அதிற் பாடல்பெற்றசைவாலயமொன்றுண்டு. அது மணலில் மூழ்கிக்கிடந்து சிலவருடங்கட்குமுன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஜீர்ணோத்தாரணஞ்செய்யப்பெற்று இப்பொழுது ஒருவித நல்லஸ்திதியிலிருக்கிறது. இக்கோயிலில் என்னாற்கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒருகல்லில் பௌத்தசங்கத்தையும், சாரிபுத்திரனென்னுமொருவன் பெயரையும் குறிக்கும் ஒரு சாஸனம் ஜடிலவர்மசுந்தரபாண்டியன்காலத்திலெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது கி. பி. 1......சாரிபுத்திரன் என்னும்பெயர் பௌத்தர்பெயர் என்னக் கொஞ்சமேனும் சந்தேகமில்லை. சங்கத்தையும்கூடச்கூறியிருப்பதனால் அது பௌத்தசங்கமே எனத்துணியலாம்.

நாகபட்டினத்தில் முதல்இராஜராஜன்காலத்தில் கடாரத்தரசனான......விஜயோத்துங்கவர்மனென்பான் தன் தந்தை சூடாமணிவர்மன்பெயரால் ஒரு விஹாரஞ்சமைத்து, அதற்குவேண்டுஞ்செலவுக்காக ஆனைமங்கலமென்னுங்கிராமத்தை இராஜராஜனாற்கொடுக்கப்

பெற்று இக்கோயிலுக்களித்தான். இக்கோயிலைச்சிலகாலத்துக்கு முன்பு காதோலிக்கிறிஸ்தவப்பாதிரிகள் விலைக்குவாங்கி இதிலிருந்த புது வெள்ளிக்கோபுரத்தையும், இதிற்கிடைத்த பல பௌத்தவிக்கிரகங்களையும் ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இதிலிப்பொழுது அக்காலத்திய பழைய ஒரு குளம் மட்டும் இன்றுங்காணலாம்.

திருவாங்கூர்ச்சமஸ்தானத்திற் பலவிடங்களிலும் பௌத்தவிக்ரகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை கிடைக்கும் ஊர்களெல்லாம் பள்ளிக்கல்லென்னும் பெயரைஉடையன. இவ்வார்த்தையின்பொருள் பள்ளியினருகேயிருக்கும் ஊர் என்பது.

சில வருடங்களுக்குமுன்னர் எனக்கோர் தாமிரசாஸனங்கிடைத்தது. அதில் தமிழில்எழுதியமுதற்பாகத்தில் ஒரு ஏடுதவிர மற்றவை காணப்படவில்லை. இரண்டாம்பாகத்தில் சமஸ்கிருதபாஷையில் விருஷ்ணி அல்லது ஆய்க்குலத்தினனாகிய விக்கிரமாதித்தியவரகுண மகாராஜா திருமூலவாதத்துப்பட்டாரகர்க்குச் சிலபூமிகளைக்கொடுத்ததாகச்சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். சாஸனத்தின் ஆரம்பத்தில் சௌத்தோதனி (புத்தனை) யையும், தர்மத்தையும், ஸங்கத்தையும் புகழ்ந்துள்ளது. இச்சாஸனத்தைஅச்சிட்டகாலத்து அதிற்கூறப்பட்டகோயிலின்பெயர் அல்லது ஊரின்பெயர் திருமூலவாதமோ பாதமோவென்று சந்தேகப்படவேண்டியிருந்தது. பின்னர் மூஷகவம்சமென்று சமஸ்கிருதகாவியமொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதினின்றும் இவ்வூர்ப்பெயர் ஸ்ரீமூலவாசமென்று விளங்கிற்று. சோழவரசன் தன்மேல் படையெடுத்துவருகிறானென்றுதனக்குதவியாக மூஷகவரசனைக்கேரளராஜன்வேண்டினான். அவன் வேண்டுகோட்கிணங்கி மூஷகவரசன் தன் மருமகனாகிய வலபனென்பானை ஒருபெரியசேனையுடன் அனுப்பினான். பாதிவழிகடந்துபோனதும் ஒற்றர்வந்து மூஷகவரசனிறந்தானென்றும், அயல்நாட்டரசன் மூஷகராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டாளுகிறானென்றுந்தெரிவித்தார்கள். சங்கதிகளெல்லாம் செவிமடுத்த வலபன் வெகுண்டு தனக்குநேர்ந்தவிபத்தைக் கேரளராஜனுக்கு அறிவித்து, தான் தன் ராஜ்யத்தைநோக்கிச்சென்றான். செல்லும்மார்க்கத்தில் ஸ்ரீமூலவாசத்தில் புத்தபகவானைத்தரிசித்து அவ்விடத்திலுள்ள பௌத்தசான்றோரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, சமுத்திரத்தாற்கபளீகரிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீமூலவாசத்தின்கரையைக் கல்முதலிய

வைகளால் கெட்டிப்படுத்திவிட்டு யாத்திரைபுறப்பட்டான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. விக்கிரமாதித்தவரகுணன்காலம் கி. பி. 865. சோழர்கள் மேனாட்டுக்குப் படையெடுத்துச்சென்றது இராஜேந்திர சோழன்காலம்; அதாவது கி. பி. 12 ம் நூற்றாண்டின் கடைசிக்காலம். கி. பி. 865 ல் பிரபலமாயிருந்தகோயில் சுமார் 1100 கி. பியில் அழிந்திருக்கவேண்டும். அதாவது கீழ்சமுத்திரக்கரையில் நாகபட்டினத்தில் ஒரு பிரபல பௌத்தவிஹாரம் தோன்றியகாலத்தில் மேற்குச் சமுத்திரக்கரையில் நாகபட்டினத்துக்கு நேர்மேற்காயுள்ள மிக்க பிரசித்தியடைந்திருந்த ஸ்ரீமூலவாசம் சமுத்திரத்தால் நாசமடைந்தது. இம்மூலவாசம் வெகு புகழ்படைத்தவிடம்என்பது காந்தாரதேசத்துக் கண்டெடுத்த ஒரு பௌத்தலோகேசுவரவிக்கிரகத்தால் விளங்குகிறது. இதன்பீடத்தில் அதை,—

“ ദക്ഷിണാപഥമൂലവാസലോകനാഥ ” என்று வர்ணித்திருப்பதைக்கொண்டு வெகுதூரத்துள்ள காந்தாரநாட்டிலும், ஸ்ரீமூலவாசத்துலோகேசுவரபிம்பத்தின் பிரதி ஒன்று வைக்கத்தோன்றிற்று என்று ஊகிக்கின், இவ்வூரின் பௌத்தாலயத்தின் பழமையும் பெருமையும் கூறவும்வேண்டுமோ? இம்மூலவாசம் மலையாளத்தில் எவ்விடத்திலிருந்ததோ நிச்சயமாகக்கூறவியலாததாயிருக்கிறது. ஆனால் அம்பலப்புழைக்குப்பக்கத்திலிருக்கலாமென்று உத்தேசிக்கவிடமுண்டு.

அம்பலப்புழையையடுத்து, கருமாடி என்னும் ஒரு ஊர் உண்டு. அவ்வூரில் ஆற்றங்கரையோரத்தில் கருமாடிக்குட்டனென்று ஒரு சிலாபிம்பமுண்டு. அந்நாட்டார் அது ஒருபுலையனென்றும், அவன் ஒரு பிராமணன் இருக்குமிடத்திற்கருகேவந்தபோது, பிராமணனாற் கல்லாய்ப்போகவென்று சபிக்கப்பட்டானென்றும் ஒரு ஐதிகத்தைக் கூறுவர். என்கிலும், அவ்விக்கிரகத்தின் படத்தை உற்றுநோக்குவோர்க்கு அஃதோர் பௌத்தவிக்கிரகம் என்று விளங்காதிராது.

பின்னும் மாவேலிக்கரையென்னுமூரில் ஒரு பௌத்தவிக்கிரகமுண்டு. இவ்வூருக்கு 7 மைல்தூரத்திலுள்ள பள்ளிக்கல்லுக்கடுத்த பரணிக்காவு என்னும் ஊரில் ஒருபிம்பமுண்டு. மற்றும் ஆடூர் என்னும் ஊரையடுத்து இன்னமொரு பள்ளிக்கல் என்கிற ஊர் உண்டு. அதில் ஒரு தலையற்ற பௌத்தவிக்கிரகம் எனக்குக்கிடைத்தது. அதை

இப்பொழுது நான் திருவனந்தபுரத்துக்காட்சிச்சாலையில் வைப்பித்திருக்கிறேன். இன்னமும் கருநாகப்பள்ளியடுத்து ஓரிடத்தில் மற்றொரு விக்கிரகமிருப்பதாகக்கேள்வி.

ஆகவே மேற்கே மலைநாட்டில் வெகுகாலமாய்ப் பௌத்தமதம் வெகு பிரபலமாயிருந்ததென்றும், சுமார் 1100 கி. பி. க்குள் அழிந்ததென்றும்சொல்லலாம். தென்னிந்தியாவில் பௌத்தம் சுமார் கி. பி. 1300 வரையிருந்ததல்லாமல் அதற்குப்பிறகு இருந்ததாகத்தோன்றவில்லை.

பௌத்தமதம் என்னகாரணத்தால் இந்தியாவில் நிலைநிற்கவில்லையென்னும் பிரசினத்துக்குத்தரம் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். பசுவைக்கொன்று யாகஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் வேதவாக்கியங்களை ஆத்மாவின் பசுத்தன்மையைக்கொன்று நிர்மலமாக்கி அதனைப்பகவானுக்கர்ப்பிக்கவேண்டுமென்பதோராது, பசுமுதலிய மிருகங்களை வீணேகொல்லுகிறார்களென்று பரமகாருணிகரான புத்தரும் அவர் ஞாதியான மகாவீரரும் அந்தணரொழுக்கத்தையிகழ்ந்து அஹிம்சையென்னும் தர்மத்தை வற்புறுத்திக்கூறலாயினர். அதிவிஞைச்சிரமபதவியையடைந்த ஆசார்யபுத்தர் அம்பாலிவீட்டில் பன்றியிறைச்சிதின்றாரென்பதைமட்டுங்கவனித்து அவர்சிஷ்யர்கள் தாமும் மாம்ஸபக்ஷணஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். அம்மகான் எதையும்புசிக்கலாம் எங்கேயும் ஏற்றுண்ணலாமென்பதையறியாது குயுக்தியெல்லாம்செய்து தமக்காகவென்று உயிர்க்கொலைசெய்யப்படாதுகிடைக்கும்மாம்ஸம் தமக்கென்றுகொன்றதாகத்தமக்குத்தெரியாதுகிடைத்தமாம்ஸம் என்று இங்ஙனம் ஐவகைமாம்ஸங்களைப்புசிக்கலாமென்றும்,இன்னன துராசாரங்களைக்கைப்பற்றிக்காலாந்தரத்தில்பதினாறுவகைச்சிறுபிரிவினராய்ப்பிரிந்து, வித்தையும் புத்தியுங்குன்றி இழிவடைந்தார்கள். இவ்வீனதசையடையும்வரை பதுக்கவளர்ச்சியடைந்துவந்த வைதிகமதம் பலமடைந்து வலியற்ற பௌத்தமதத்தை எளிதிற்றாக்கித்தோல்வியடைவிக்கும் ஸ்திதிக்குவந்திருந்தது. ஆசாரியர் குமாரிலபட்டர் முதன்முதல் பௌத்தர்களைத்தாக்கி முறியடித்தனர். பின்பு சைவநாயன்மார்களும்,சங்கரபகவத்பாதாசாரியரும் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு இம்மதத்தின்வலியை முற்றும்தொலைத்தனர். நாளடைவிலேயே இம்மதத்தார்

இந்துக்களில் ஒருஜாதி வைஷ்ணவர்களாய் மாறிவிட்டார்கள். ஜைனர்களும் இங்ஙனமே இந்துக்களாவதை இன்றைக்கும்காணலாம். ராமஸ்வாமிநாயனார்முதலிய பெயர்தரித்திருக்கும் ஜைனர்களை, தஞ்சாவூரின் ஓர்பாகமாகிய கருந்திட்டைகுடியிலும்,மன்னார்கோவில்முதலியவிடங்களிலுங்காணலாம். நாயன்மார்களும் ஆசாரியஸ்வாமிகளும் பௌத்தர்களையும் ஜைனர்களையும் கற்காணங்களிலிட்டு ஆட்டிக்கொன்றனர் என்பது உண்மையென்று கொஞ்சமேனுந்தோன்றவில்லை. பௌத்தமதப்பிரவீணரான கர்ன் என்ற துரையவர்களும் இந்துக்களால் இம்மதம் முடிவுஅடையவில்லை; மகம்மதியர்களாற்சீர்குலைக்கப்பெற்றதென்றும், மகம்மதியர் சல்லியத்துக்குப்பயந்து உத்கலம், தக்ஷிணாப்தம்முதலியதேசங்களுக்குப்பௌத்தர்கள் ஓடிப்பிழைத்தனரென்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.ஸ்ரீமான் நாகேந்திரநாதவசுவென்பவர் தக்க ஆதாரங்களைக்கொண்டு உத்கலதேசத்தில் இவர்கள் வைஷ்ணவரானவாறும், பரப்பிரம்மத்தை இவர்கள் மஹாசூன்யமென்றும் சூன்யபுருஷனென்றும் பலவாறு பெயர்கொடுத்து, பழம்பௌத்தமதத்தைப் புதுவைஷ்ணவவடிவில் நிலைநிறுத்தியிருப்பதையும், இப்புதுப்பௌத்தம் இப்பொழுதும் உத்கலமுதலியதேசங்களில் நடைபெறுவதையும் பற்றித் தம்முடைய மயூரபஞ்ஜா ஆர்கியாலாஜிகல்ஸர்வேயென்னும் புத்தகத்தில் செவ்வனே விளக்கியுள்ளார்.

பௌத்தர்கள் இங்ஙனம் ஹிந்துக்களானவுடனே அவர்களுடைய கோயில்களையும், ஜைனர்களுடையகோயில்களையும் தமதாக்கிக்கொண்டு அதிலிருந்த பௌத்த ஜைனவிக்கிரகங்களைப்பறித்தெடுத்து அக்கோயில்களின் பிராகாரங்களில்வைத்துவிட்டுத் தம்மதத்தின்தெய்வங்களாகிய விஷ்ணு, சிவன், தேவி முதலியவர்களின் விக்கிரகங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். ஆசாரியர் ராமானுஜர் ஐந்துஜைனகோயில்களைப்பிடித்துக்கொண்டு கீர்த்திநாராயணன், சத்தியநாராயணன்முதலிய பஞ்சநாராயணரை ஸ்தாபித்தாரென்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவகுருபரம்பரைகளும், சிலாசாசனங்களும் கூறுகின்றன. சங்கரபகவத்பாதாசாரியாரும் ஒரு பௌத்தகோயிலைக் காமாக்ஷிதேவிகோயிலாக்கிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு ஸ்ரீசக்கரத்தையும் நாட்டியிருக்கவேண்டுமென்பதற்குத் தக்கசான்றுகளுள.

புத்தவிக்கிரகங்களைச்செய்வதற்கு லக்ஷணங்கள் மானசாரமென்னும் வாஸ்துசாஸ்திரத்திற்சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விக்கிரகம் நின்ற

திருக்கோலத்துடனே ஸிம்ஹாஸனமுதலியவற்றின்புறத்தி லிருந்த கோலத்துடனே இருக்கவேண்டும். புத்தர்விக்கிரகம் வெளுத்தவர்ண முடையதாயும், விசாலமானமுகமும், தொங்குகிறகாதுகளும்,நீண்ட கண்களும், உயர்ந்தமூக்கும், சிரித்தமுகமும், நெடியகைகளும், அழகானமார்பும், சதைபிடித்துள்ள திவ்யாங்கங்களும், சற்றுச்சரிந்து தொங்கும் வயிறும், நிறைந்து பூர்ணமானசரீரமுமுடையதாயிருக்க வேண்டும். பாதங்களிரண்டையும் சமமாகவைத்துக்கொண்டுநிற்கும் நிலையும், தொங்கும் கைகளும், இரண்டுபுஜங்களும், இரண்டு கண்களும், தலையில் ஜ்வாலையோடுகூடிய உஷ்ணீஷமும் ஸ்தானமூர்த்தியான புத்தருக்குவேண்டியது. ஸ்தானத்திலும் ஆசனத்திலும் இம்மூர்த்தி பீதாம்பரத்தைத்தரித்திருக்கவேண்டும்.

ஆஸனமூர்த்தியாயின் பத்மாசனமாக இரண்டுகால்களையும் வைத்துக்கொண்டு சரீரத்தில் கோணலின்றியோ கோணலோடுகூடியோ யோகதத்பரமானமனதும், மேல்நோக்கி மடியில்வைக்கப்பட்ட வலக்கை இடக்கைகளுமுடையதுமாயிருக்கவேண்டும். ஸிம்ஹாஸனத்திற்கு மேலே ரிஷிகளும், தேவஸங்கங்களும், வித்தியாதரர்களும், திக்பாலர்களும் மற்றும்பலரும் ஆகாயத்தில் ஸ்தானமாயோ ஆஸனமாயோ இருந்துகொண்டு இவரைச்சேவிக்கவேண்டும். ஸிம்ஹாஸனத்தின் பின்வசம் ஸிம்ஹாஸனலக்ஷணத்திற்கூறியிருக்கும் கற்பகவிருக்ஷத்தினேடு அசுவத்தவிருக்ஷமுமிருக்கவேண்டும்.

இவ்விக்கிரகம் மரத்திலோ, கல்லிலோ, அல்லது லோகத்திலோ, சித்திரமாயோ, சித்திரார்த்தமாயோ, அல்லது சித்திராபாசமாயோ பீடத்திலேனும்,அல்லது சுவரிலேனும் செய்யப்படலாம். புத்தருடைய விக்கிரகம் உத்தம தசகாலத்தில் சித்திரிக்கவேண்டும்.

சாதாரணமாய்ச் சாமானியஜனங்களுக்கு, பௌத்த ஜைனவிக்கிரகங்களுக்குள்ள வித்தியாசமறியமுடிகிறதில்லை. இவ்விருமதக்காரருடைய விக்கிரகங்களில் ஆஸனமூர்த்திகள் வெகுவாய் ஒத்திருக்கும். ஆனல் ஜைனவிக்கிரகமானது ஆடையாபரணங்களற்றிருக்கும். தலையின் உஷ்ணீஷத்தில் ஜ்வாலையற்றிருக்கும்; மார்பின் வலதுபக்கத்தில் சுவர்ணவர்ணமுடைய ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சனம் காணப்படும். புத்தவிக்கிரகத்தில் உபவீதமாய்த்தரித்த உத்தரீயமும் தலையில் உஷ்ணீஷத்தின்பேரில் ஜ்வாலையும் காணப்படும். இவைகளே இவ்விருதிறத்தார் விக்கிரகங்களின் முக்கிய வித்தியாசங்கள்.

து. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.

ஸ்ரீ:

‘இவனியா’ரென்னும்

புறப்பாட்டாராய்ச்சி.

இப்புறப்பாட்டின் இறுதியிலுள்ள “விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன்” என்றது சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியைக்குறித்த தென்று சிலரும், சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையைக்குறித்த தென்று செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியரும் வாதாடுவாராயினர். இவருள் செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியர்சொல்வது தவறென்றும், அதனாற்செந் தமிழ்ப்பத்திராசிரியர்க்குச் சங்கநூல்களிற் பயிற்சியில்லையென்றும், பலவாறு நிந்தனைபுரிந்தார் ஒருவிஞ்ஞாபனமுடையார். அதனையும் பத்திராசிரியர்பொறுத்துக்கொண்டு அப்பாட்டின்பொருள் இன்ன தெனப்பலருமுணரும்படி விடைபகருமாறு சில வினவினர். அதற்கு உரியவிடையென்னும்வியாசத்தில் ஒருவிஞ்ஞாபனமுடையார் பொரு ளில்சொல்லால் விடையுரைத்துள்ளார். இப்பாட்டின் பொருளைப் பள்ளிச்சிறுருமளிதிலுணர்வரென அவருடன்பட்டிருத்தலால் அவர் கருத்துப்படி அப்பள்ளிச்சிறுரிலொருவனாகியநான் என்னறிவிற்கெட் டியமட்டில் அப்பாட்டின்பொருளை ஒருவாறுவிரித்துவிளக்குகின்றேன். இதனைக்கண்ணுற்ற புலவர்பெருமக்கள் பலரும் உண்மைப்பொருளிது வென்பதைபுலப்படுத்தும்படி தமதபிப்பிராயத்தை வெளியிடவேண்டு மாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்பாட்டும் உரையும் வருமாறு.—

(க௩.) “இவனியாரென்குவையாயினிவனே
புலிநிறக்கவசம்பூம்பொறிசிதைய
வெய்கணைகிழித்தபகட்டெழின்மார்பின்
மறலியன்னகளிற்றுமிசையோனே
களிறே,முந்நீர்வழங்குநாவாய்போலவும்
பன்மீனாப்பட்டிங்கள்போலவுஞ்
சுறவினத்தன்னவாளோர்மொய்ப்ப
மரீஇயோரறியாதுமைந்துபட்டன்றே
நோயிலனாகிப்பெயர்கதிலம்ம

பழனமஞ்ஞையுகுத்தபீலி
கழனியுழவர்சூட்டொடுதொகுக்கும்
கொழுமீன்விளைந்தகள்ளின்
விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோனே".

"திணை - பாடாண்டிணை; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளிகருவூரிடஞ்செல்வானைக் கண்டு சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையொடுவேண்மாடத்துமேலிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்பாடியது.

இ-ள். இவன்யாரென்று வினவுவாயாயின், இவன்றான் புலியினதுதோலாற்செய்யப்பட்ட மெய்புகுகருவிபொலிந்த கொளுத்தற எய்த அம்புகள் போழப்பட்ட பரந்துயர்ந்தமார்பினையுடைய கூற்றம் போன்ற களிற்றின்மேலோன்; இக்களிறுதான் கடலின்கண்ணே இயங்கும் மரக்கலத்தையொப்பவும் பலமீனினதுநடுவேசெல்லும் மதியத்தையொப்பவும் சுறவினினத்தையொத்தவாண்மறவர்சூழத் தன்னை மருவியபாகரையறியாது மதம்பட்டது; இவன்நோயின்றிப்பெயர்வானாக; வயலிடத்து மயிலுதிர்த்தபீலியை ஆண்டுள்ள உழவர் நெற்சூட்டுடனேதிரட்டும் கொழுவியமீனையும் விளைந்தகள்ளையுமுடைய மிக்க நீராகியவேலியையுடைய நாட்டையுடையோன். எ-று.

களிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யாரென்குவையாயின், நாடுகிழவோன்! இவன் களிறுமதம்பட்டது; அதனால் இவன் நோயின்றிப் பெயர்கவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

களிற்றுக்கு நாவாயோடு உவமை எதிர்ப்படையைக்கிழித்தோடலும், திங்களோடு உவமை வாளோர்சூழத்தன் தலைமைதோன்றச்செல்லுதலுமாகக்கொள்க. தில் - விழைவின்கண்ணின்றது.

பெருநற்கிள்ளிகளிறுகைமிகந்து பகைப்புலத்துப்புகுந்தமையான் அவற்குத்தீங்குறுமென்று அஞ்சி வாழ்த்தினமையால் இது வாழ்த்தியலாயிற்று; இவற்குத்தீங்குறின் நமக்குத்தீங்குறுமென்னுங்கருத்தால் நோயிலனாகிப்பெயர்கவென்றாராயின், வாழ்த்தியலாகாது; துறை புடையானது பாட்டெனவுணர்க" (௧௩)

என இவ்வாறு பாட்டுமுறையும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனமிருக்க, "விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன்" என்பதற்கு,* நீர் நாடுகிழவோன் என்று இரண்டுசொல்லொழியக்கூட்டிச்சோழன்என்று பொருள்கொண்டுள்ளார் வஞ்சிமாநகருடையார். இதனுள் சுருங்கக் கூறுதல்பற்றி முதனின்ற உரிச்சொல்லையொழித்துக்கொண்டாலும், இடைநின்றவேலியெவ்வாறொழிக்கப்படும்? அதனையொழித்தே பல விடத்தும் நீர்நாடுகிழவோன்என்று கூட்டியே சோழனென்றுபொருள் கூறிச்சென்றமையால், விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன் - சோழன். எனக் கொள்வதற்கு, வேலி யிடையே தடையாயிருக்கிறதென்பது அவரு மறிந்ததேயாம்.

இவ்வடியிற்குறிப்பிட்ட நாடுகிழவோன் யாவன் என்பதையும், நாடு யாதென்பதையும், நீர்வேலியின்னதென்பதையும் அறியாது செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியர் மயங்கினரென்றார் ஒருவிஞ்ஞாபனமுடை யார். இதனால் அவற்றைத்தாமறிந்தவராகக்காட்டிக்கொள்ளும் அவர் பின்புதாமெழுதிய 'அரியவிணக்கட்கு உரியவிடை' யென்னும்வியாசத் திலாவது அவையின்னவெனக்காட்டியிருக்கவேண்டுமே. அங்ஙனங் காட்டமாட்டாமையாலவற்றை அவரேயறியவில்லையென்பது வெளி யாகிறது.

நீர்நாடு, நீர்வேலிநாடு என்னுமிரண்டுக்கும் பொருள்வேறுபா டுண்டு. நீர்நாடென்பதற்கு நீர்வளமுள்ளநாடென்பதுபொருளாகும். நீர்வேலிநாடென்பதற்கு நீரரணுள்ளநாடென்பதுபொருளாகும். நீர் வளம்-நாட்டின் அகத்துள்ளது; நீர்வேலி-நாட்டின் புறத்துள்ளது. ஆத லால் நீர்நாடுவேறு, நீர்வேலிநாடுவேறெனவுணர்க. இதனை விழுநீர் வேலிநாடுகிழவோன் என்பதற்கு "மிக்கநீராகியவேலியையுடைய நாட் டையுடையோன்" என உரைகாரரெழுதியிருப்பதாலுமறியலாம். இவ் வுரையுள் நீராகியவேலியென்றதனால் நீரும் வேலியும் ஒன்றென்றே பொருள்படுகிறது. விழுநீர் என்பதற்கு மிக்கநீர் என்று உரையெழுதப் பட்டிருக்கிறது. இதன்கண் மிக்க என்பது மஹத்சப்தபரியாயமாக வும், நீர் என்பது உதகசப்தபரியாயமாகவுமிருப்பதால் மிக்கநீர் என்ற

* வஞ்சிமாநகர் பக்கம் 29. வரிகள் 9, 19.

தொடர்மொழிக்கு மஹோத(க)ம் என்னும் பெருங்கடலே பொருளா மெனவறிக. இதனை அப்பெருங்கடற்கரையிலுள்ளதொருபட்டினத் துக்கு மஹோதையென்னும் பெயர்வழக்குண்மையானறிக. உதசப்த மானது உதகசப்தபரியாயமென்பதை உ த கு ம்ப மென்பதனுலும், மஹோதைக்கே உதகையென்னும் பெயர்வழக்குண்மையானும் அறிக. இங்ஙனம் மஹோதையை உதகையெனவழங்குவதானது சுருங்கக் கூறுமிடத்து "நாம ஏகதேசக்கிரஹணே நாமக்கிரஹணம்" என்னும் நெறிபற்றி மஹாமேருவை 'மேரு' எனவழங்குவதுபோலும் வழக்கு வகையெனவறிக. இங்குக்கூறியவாற்றால் விழுநீர்வேலிநாடு என்ப தற்கு மஹோதம் என்னும்பெருங்கடலை வேலியாகவுடையநாடு எனப் பொருள்படுகிறது. இது சேரநாடா? அல்லது சோழநாடா? என்பதை யாராயின், சோழநாட்டுக்குரியது ரத்நாகரமென்னுங்குடாக்கடலே யாம்; மஹோததியன்று. சேரநாட்டுக்குரியகடல் மஹோததியாகிய பெருங்கடலேயாம். ஆகையால் விழுநீர்வேலிநாடு சேரநாடேயாமென வறிக.

இனி, நாடுகிழவோன் என்றது படர்க்கைப்பெயரென்றும், அது முன்னிலையாகிய சேரனைபுணர்த்தமாட்டாதென்றும், அது விளியேற்கு மிடத்து நாடுகிழவோய்என்று யகரவீறுகவேண்டுமென்றும், சங்கநூல்க ளெங்கும் யகரவீறுகவே அவ்விளிப்பெயர்வழங்கப்பட்டுள்ளதென்றும், இங்கு யகரவீறுயில்லாமையாற் சேரனைக்குறித்ததன்றென்றும்,படர்க் கைக்குரிய னகரவீறுயிருத்தலால் அது இங்கு அப்படர்க்கைக்குரிய சோழனையேபுணர்த்தவேண்டுமென்றும் வணங்குமொழிவிண்ணப்ப முடையார் கருதுகின்றனர். அதற்குச்சமாதானம் பின்வருவதாலறிக.

"அண்மைச்சொல்லேயியற்கையாகும்" என்றதொல்காப்பியச்சூத் திரத்தால் அண்மைவிளி இயல்பாகவும் வரக்கூடுமென்றுசொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இவ்விலக்கணம், வணங்குமொழிவிண்ணப்பமுடையார் காட்டும் சங்கநூல்களுக்கெல்லாம் முற்பட்டதாய் அவற்றிற்குமுரித் தாமென்பது யாவருமறிந்ததே. இவ்விலக்கணத்துக்கிசையவே திரு வாய்மொழியில் "மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாசூணுதோமா யோனே" எனவும், "அண்டாவண்ணம்மண்கரையநெய்யூண்மருந்தோ மாயோனே" எனவும், மாயோன் என்னும் இயற்கைவிளி வழங்கப்

பட்டிருக்கிறது. கிழவன்கிழவோன் என்பதுபோலவே மாயன்மாயோன் என்னும்சொல்லொப்புமையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. அம்மாயோன் என்றவிளியே பிறிதோரிடத்து "வாழிவாழிமாயோய்வாழி" என விகாரப்பட்டும் வழங்கப்படுதல்காண்க. மாயோய்என்று வழங்கப்பட்டதுகொண்டு மாயோனென்பது விளிப்பெயரன்றென்றுசொல்லலொல்லுமா? இவ்வாறே இயற்கையும் விகாரமுமாகிய இருவேறு விளிவழக்கும் திருவாசகமுதலிய சைவத்திருமுறைகளிலும் பல காணலாம். இவையேயுமன்றிச் சிலப்பதிகாரத்துள் "கடல்வண்ணன்பண்டொருநாள் கடல்வயிறுகலக்கினையே" என்ற ஆய்ச்சியர்குரவைப்பாட்டிரையுள்ளும் அறியலாம். அதற்கு உரையெழுதிய அடியார்க்குநல்லார் 'கடல்வண்ணன் அண்மைவிளி; "அண்மைச்சொல்லேயியற்கையாகும்" என்பதனுல். இது மேலுங்கொள்க' எனத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை மேற்கோள்காட்டியிருப்பதாலும், இயற்கைவிளி சங்க காலத்தும்வழங்கப்படுவதுண்டென்றறியலாம். பிற்காலத்தும் முருகன் முருகோன்; உரவன் உரவோன், எனவும் வழங்கும்வழக்குண்மையுமிதற்குச்சான்றுமெனவறிக. இங்கு அண்மைப்பொருள்பற்றிய சிறப்பிலக்கணமுடைய இயற்கைவிளியையொழித்துப் பொதுவிலக்கணமுடைய விகாரவிளியைப்பிரயோகிப்பது இடர்ப்பாடுடையதாதலால் அதனையொழித்தே, வேண்மாடத்துமீது சேரலிரும்பொறையுடனண்மைக்கணிருந்துகூறியமுடமோசியார் நாடுகிழவோனெனச் சேரனை அண்மைவிளியாலழைத்தாரெனவறிக.

ஆகையால் நாடுகிழவோயென்னுது நாடுகிழவோனென்றமையாற் சேரனையுணர்த்தாது சோழனையே யுணர்த்துமென்றுகொள்ளுதல் பொருந்தாதாயிற்று.

இனி "பழனமஞ்ஞையுகுத்தபீலி, கழனியுழவர்சூட்டொடுதொகுக்கும், கொழுமீன்விளைந்தகள்ளின் விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன்" என்பதிற்றோன்றும்சுவை மகிழ்ச்சியேயாம். இது இன்பவடிவாயுள்ளது. "நோயிலனுகிப்பெயர்கதிலம்ம" என்பதிற்றோன்றும்சுவை அச்சமேயாம். இது துன்பவடிவாயுள்ளது. இங்ஙனம் மாறுபட்ட சுவைகளுக்கு ஏக காலத்தில் ஒருபொருள் நிமித்தமாகமாட்டாதாதலால் நாடுகிழவோன் என்றது இங்கு அஞ்சுதற்குநிமித்தமாகிய சோழனைக்குறி

யாது மகிழ்தற்கு நிமித்தமாகிய சேரனையேகுறிக்குமெனவறிக. அன்றியும், நாடுகிழவோன்என்றது துதிவாக்கியமாதலானது தீநிலனாமிப்பெயரும் பயனடைதற்குரிய சோழனைக்குறியாது அப்பயனளித்தற்குரிய சேரனைக் குறிப்பதாயும் இருக்கிறது. இதுவுமல்லாமல், உரையில் வயலிடத்துமயிலுதிர்த்தபீலியை ஆண்டுள்ளஉழவர் நெற்சூட்டுடனே திரட்டும்(நாடு)என்றமையால் அந்நாடு மயிலினங்களையுடைய மலைகளையடுத்துள்ள மருதநிலமுடையதென்றும், அங்கு மயிலிறகுதொகுக்குந்தொழினிகழ்ச்சியுண்டென்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விலக்கணங்களையுடையது சோணாடாகாது சேரநாடேயாமாதலால் அந்நாடுகிழவோன் சேரனேயாவானெனவறிக. இங்கு நெற்சூட்டுடனேதிரட்டும் என்றது வயலிலுள்ள நெற்கதிரறுத்துச்சூடுதிரட்டிமுடியும்பொழுதே மயிற்பீலியு மொருபுடை திரட்டிமுடியும் என ஒருதொழிற்கிருபயன்பெறுதல்கூறியவாறாயிற்று. எங்ஙனமெனில்,நெல்விளைந்தபழனங்களில்வந்து இரைதேருமயிற்கணங்களியல்பாயுகுத்தலாற்கிடக்கும் பீலிகளைக் கதிரறுத்துக்கட்டிவருமள்ளர் நெற்கதிரொடுவிரவாதவாறு தனியேதிரட்டிக்கட்டிக்கொணர்ந்து நெற்சூடுதொகுக்குமளவும் தொகுக்க அவை நெற்சூடுபோலப் பிறிதொருபீலிச்சூடாகக்குவியும் என்பதாம். இங்ஙனம் மயிற்பீலிதொகுக்குந்தொழினிகழ்ச்சியுடையநாடு மலைமண்டலமாகியசேரநாடேயாமென்பதை 'பீலிமஞ்ஞையுநாவியின்பிள்ளையும்' * என்னும் சிலப்பதிகாரவடியாலும், மயிற்பீலிகொள்ளும்வணிகர்செல்லுமிடமதுவேயாதலாலுமறியலாம். இங்ஙனமன்றிப்பீலியை நெற்சூட்டுடனேதிரட்டும் என்பதற்கு, பீலியையும்சேர்த்து ஒரு சூடாகத் திரட்டும் என்று பொருள்கருதுகிறார் உரியவிடையுடையார். அதனாலொருசிறப்புமின்றியொழிதலாலும், கதிரொடுதொகுக்குமென்னாது, சூட்டொடுதொகுக்குமென்றமையாலும் அது பொருளன்றென்றறிக.

இனி, 'இவன் யார்' என்ற வினாவுக்கு 'நாடுகிழவோன்' என்பதே விடையாகவேண்டுமென்றும், அதனால் நாடுகிழவோன் என்பது சோழனையேயுணர்த்துமென்றும் வணங்குமொழிவிண்ணப்பமுடையார்கருதுகிறார். இது பலருமங்கீகரிக்கும்படி தோன்றுதலாலிதனையிங்கு நன்கு ஆராயவேண்டும்.

---

* சிலப். காட்சிக். அடி. 53.

இங்கு, 'யார்' என்றது 'இவன்' என்னும் எழுவாய்க்குப்பயனிலையாயுள்ளது. அது பெயர்ச்சொல்லா? அல்லது வினைச்சொல்லா? என்று விசாரிப்போமாயின் வினைச்சொல்லெனவே பெறப்படும். எவ்வாறெனில், யாரென்னுஞ்சொல் பெயர்ச்சொல்லாங்கால் உயர்திணைப்பன்மையொருபாற்கேயுரியதாய் ஏனைய ஒருமை இருபாற்குமொன்றற்குமுரியதன்றாயிருக்கும். இதனை யார்வந்தார்? வந்தார்யார்? எனப் பலர்பாற்கேயுரியதாய்வருதலாலும், யார் வந்தான்? யார் வந்தாள்? என ஒருமைக்கண்வாராமையாலும் அறியலாம். இங்கு இவன்யார் என்பதிலுள்ள யாரென்பது பெயர்ச்சொல்லெனக்கொள்ளின் இவன் என்னும் ஒருமையோடியையாது பால்வழுவாமாதலால் அவ்வழுவாராமைப்பொருட்டு வினாவினைக்குறிப்பாகிய வினைச்சொல்லென்றேகொள்ள வேண்டும். கொள்ளவே "யாவுறென்னும்வினாவின்கிளவி, யத்திணைமருங்கின்முப்பாற்குமுரித்தே" என்பதனால் ஒருமைக்குமுரியதாமாதலால் இவன்யாரென்பது பால்வழுவாகாது இலக்கணமுடையதாயமையும்.

ஆதலால் யாரென்றது இங்கு வினைக்குறிப்புப்பற்றிவந்தவினாவென்பது வெளியாயிற்று. ஆகவே 'இவன்யார்' என்னும் வினைப்பயனிலைகொண்டதொடர்க்கு வினையே அறியலுறவாதலால் இவன்செயல்என்ன என்பதே போதமாமெனவறிக. பெயர்பற்றிவரும் வினாக்களுக்குவிடை பெயராலிறுப்பதுபோல வினைபற்றிவரும்வினாக்களுக்கு விடை வினையாலிறுக்கவேண்டுமென்பது நியதமாயிருக்கிறது. இதனை, அவன் சாத்தனோ? கொற்றனோ? எனப்பெயர்பற்றிவினாவியவழி சாத்தன்; அல்லது கொற்றன்; அல்லது மற்றொருவன் எனப்பெயரால் விடையிறுக்கப்படுவதல்லது உண்டான், அல்லது சென்றான் என வினையால் விடையிறுக்கப்படாமையாலும், இவன் உண்டானோ? உண்டிலனோ? என்று வினைபற்றிவினாவியவழி உண்டான்; அல்லது உண்டிலன்; என வினையால் விடையிறுக்கப்படுவதல்லது, சாத்தன்; அல்லது கொற்றன் எனப் பெயரால் விடையிறுக்கப்படாமையானுமறியலாம். ஆதலால் யார் என்ற வினாவினைக்கு நாடுகிழவோன் என்றபெயர் விடையாகமாட்டாதென்பதும், அதைவிடையாகக்கொள்ளின் அதுவே விடைவழுவாமென்பதும் நன்குதெளியத்தக்கன. பின்னையாதாயிருக்குமெனின் ஆராய்வாம். யார் என்றது இங்கு வினைக்குறிப்பாதலின்

இவன்யார் என்ற வினவுக்கு இவன்செய்தி என்ன என அறியலுறவு செயலேயாமாதலால் நோயிலனாகிப்பெயர்தலாகியசெயலே விடைக்குரியதாமெனவறிக. இதனால் நோயிலனாகிப்பெயர்க என்பது விடைவழுவன்றென்றும், நாடுகிழவோன் என்பதே விடைவழுவாமென்றும் அறியத்தக்கன. மாணவர்களுக்குப்பாடஞ்சொல்லுங்காற் பத்திராசிரியரும் சோழனென்று கூறினரெனின் நிரூபணமில்லாமலவர்கூறுவனவெல்லாம் வேதமொழியாகவேண்டுமோ? அவர்சொல்லுவதொன்றும் தவறக்கூடாதென்பது நியதியோ? நிரூபணமின்றி அவர்நெஞ்சிற்றோன்றியபடி கூறியதையோராதாரவாகக்காட்டுதல் பொருந்தாதிருக்கிறது. உரையிற்கூட்டிக்காட்டிய வினைமுடிபுவாக்கியங்களில் 'களிற்றுமிசையோனாகியவிவன்யா'ரென்பது ஒருவாக்கியமாய் முற்றிநின்று என்குவையாயின் என்னும் அனுகாரக்குறிப்புக்குரிய புரோவாதமாயிற்று. என்குவையாயின் என்பது, எனின் என்பதன் பரியாயமாகிய வினையெச்சமாதலால் அது நாடுகிழவோன்என்னும் பெயர்கொள்ளமாட்டாதென்பது நன்குணரத்தக்கது. அன்றியும் நாடுகிழவோன் என்பது முன்னும்பின்னுமியையாது தன்னந்தனியேயொரு தனிமொழியாயிருப்பதால் அது படர்க்கையோரைப்பராமுகமொழிந்து தன்முகமாகவழைத்தற்பயத்ததாகிய விளிப்பெயரேயாகுமென அறியத்தக்கது. அதனை விளிப்பெயரெனக்கொள்ளாது வெறும்பெயரெனக்கொள்ளினின்றுவற்றுமாதலால் அதற்கு ஒருமுடிக்குஞ்சொற்காட்டியிருக்கவேண்டும். அஃதின்மையா லது சோழன்பெயரெனக்கொள்ளுதல் பொருந்தாதிருக்கிறது. இதனை வணங்குமொழிவிண்ணப்பமுடையாருமறிந்தே, இவன் நாடுகிழவோன் எனச்சுட்டுவருவித்துக் கூட்டியுரைக்கின்றார். இவன் என்னும் சுட்டுடன் உரைகாரர்கூட்டிக் காட்டாமையால் அதுவும் உரைகாரர் கருத்தொடுபொருந்தாதென்க.

அன்றியும் உரைகாரர்க்கு அது கருத்தாயின் நோயின்றிப்பெயர்கவென்புழி இவனென்னும் சுட்டுவருவித்து இவன் நோயின்றிப்பெயர்கவெனக்காட்டியதுபோல, ஈண்டும் இவன் நாடுகிழவோன் என இவன் என்னும் சுட்டுவருவித்துக்கூட்டியுரைத்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையானு மதுபொருந்தாதெனவறிக. அன்றியும், நாடுகிழவோன் என்பது யார் என்பதற்கு விடையாய்ச் சோழனையுணர்த்துமென்றுகொண்டால், யார் என்ற வினவுக்குச் சோழனா? பாண்டியனா?

என்பதுகருத்தாகவேண்டும். அது கருத்தாயின், யாவனென்னும்பெயரால் வினவாது, யார் என்னும் வினையால் வினவுதலும் வழுவாமெனவறிக. அன்றியும் வருபவன் சோழனென்றுமோசியார்கூறக்கேட்டேயிரும்பொறை அறியவேண்டியவனாகவுமவனிருக்கவில்லை. இருவரும் வேண்மாடத்தொருங்கிருத்தலால் காட்சியில் இருவருமொருங்குணரல்கூடும்; குறிப்பாலும் ஒற்றாலும் இரும்பொறையே முடமோசியாரறிவதற்குமுன்பறியவுங்கூடுமாதலாலும் நாடுகிழவோனென்று சோழனைக்குறித்து இரும்பொறைக்கு மோசியார்தெரிவிக்கற்பாலரல்லரெனவறிக. அன்றியும், யார் என்றவினவுக்கு நாடுகிழவோன் என்பதே பயனிலையாகிய விடையாயின் அதுகொண்டே முற்றிவிடுமாதலால் இவன் களிறுமதம்பட்டது அதனுமிவன் நோயின்றிப்பெயர்கவெனப் பின்னர்க்கூறியன வேண்டாதகூறலாமெனவறிக.

அன்றியும், வருபவன் சோழன்என்று இரும்பொறைதெரிந்து கொண்டசெய்தியை, இரும்பொறைகூற்றின் அனுகாரமாகிய 'புலிநிறக்கவசம்பூம்பொறிசிதைய,வெய்கணைகிழித்தபகட்டெழின்மார்பின்' என்னும் குறிப்பால் மோசியாரேகாட்டியுள்ளார். இதனுள் எய்கணை கிழித்தபகட்டெழின்மார்பு எனச் சோழன்மார்பு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு அவன் போர்செய்து புண்பட்டுவாராமையாலது முன்பு பட்டபுண்ணைக்குறித்ததாகவேண்டும். எய்கணை என்றதில் எய்தற்றொழிற்கு வினைமுதல்கூறப்படாமையால் அது யானெய்கணையென்று கூறப்பெறிற்றற்புகழாமென்றுவிடுத்தற்குரிய இரும்பொறையேயாதல் வேண்டும்.

இதனைப்"புலிநிறக்கவசம்பூம்பொறிசிதைய,வெய்கணைகிழித்தபகட்டெழின்மார்பின், மறலியன்னகளிற்றுமிசையோனே" என்பதற்கு புலிநிறக்கவசம்.........மிசையோனுய்ப்பண்டுமெதிர்ந்த பகைவனுமிவனே என்று தன்றுணிபுகூறியதாகவேகொள்ளப்படுமாறுகாண்க. இங்கு இவனேஎன்பதற்கு இங்குவருபவன்றான்என்றதுபொருளாகக்கொள்க. இவன்றான் களிற்றுமிசையோன் என்றது இவனவன் என்பதுபோலும் பிரத்தியபிஞ்ஞைவிடயமாமென்பது தெரிந்துகொள்க.

இவன்யார் என்பதிலுள்ள இவன் என்பதற்கு இங்ஙனம் பகைமைபூண்டொழுகு மவன்என்பதுபொருளாகக்கொள்க. இங்ஙனம்

பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்பதுகருதியே உரைகாரர் வினைமுடிபு கூறுமிடத்துக் களிற்றுமிசையோனாகியவிவன் என்று இரண்டுவாக்கியத்தை ஒன்றுபடக்கூட்டியுரைத்தமைகாண்க. இதனாற்களிற்றுமிசையோன் என்றதிலுள்ளகளிறு முன்பு இரும்பொறையொடு இறப்பிற்போர்செய்த அக்களிற்றைச்சுட்டியதென்றும், களிறே என்றதிலுள்ள களிறு நிகழ்ச்சியில் மதம்பட்டதெனத்தெளியப்பட்ட அக்களிற்றைச்சுட்டியதென்றும் அறிக.

ஆதலால் இரும்பொறைகூற்றாகவே மோசியாரனுகரித்த "இவனே புலிநிறக்கவசம்பூம்பொறிசிதைய, வெய்கணைகிழித்தபகட்டெழின்மார்பின், மறலியன்னகளிற்றுமிசையோன்" என்பதற்கு, இங்குவருபவன் முன்பு என்னொடுபோரேற்றுவந்து விழுப்புண்பெற்றபகைமையுடையான் என்றபொருள்போந்தமையா லவன் சோழனென்பதும் இரும்பொறையறிந்தானுமாதலா லவனைச்சோழனோ? பாண்டியனோ? வென அவன் வினவவேண்டாமையால், இவன்யார் என்பதற்கு இத்தன்மையுடையான்வருஞ்செய்தியொன்னென வினைபற்றிவினவினன் என்பதே போதரும். அதாவது இவன் என்செய்யத்தக்கவன் அடற்பாலனோ? அல்லனோ? வென்பதே வினாப்பொருளாமெனவறிக. அதற்கு விடை, அடற்பாலனல்லன்என்பது போதரத் திதிலனாகிப்பெயர்கவெனப்பட்டது. அடற்பாலனல்லன் என்பதற்கு ஏது; களிறுமதம்பட்டதென்பது. அதற்கு நிரூபணம், முந்நீர்வழங்குநாவாய்போலவும் பன்மீனாப்பட்டிங்கள்போலவும் சுறவினத்தன்னவாளோர்மொய்ப்பவருதல். இங்ஙனங்கூறியவாற்றாலிரும்பொறை களிற்றுமிசைவருவோனைத் தன்னோடு மாறுகொண்டுபொருது விழுப்புண்பட்டபகைவனாகிய சோழனென்று தானேதெரிந்துகொண்டதை மோசியாரறிந்துகொண்டுகூறுதலால் நாடுகிழவோன் என்று சோழனைச்சுட்டிக்கூறவேண்டாமையானும், கூறின், அதுநின்றுபயனின்மையென்னும் குற்றமுடையதாமாதலானும், சோழனுக்குரிய சிறப்பியல்பு ஒன்றுந்தோன்றாதுகூறியதனானும், அங்ஙனங்கூறியதனால் அது சோழனைப்புணர்த்துமாற்றலிலதாமாதலானும், முன்னிலையான இரும்பொறையே இங்கு துதித்தற்குரியனாயிருத்தலானும், அத்துதிப்பொருள்தோன்ற ஈற்றடி நான்கானும் விசேடித்து அவனையே விளித்துக்கூறுவது பொருத்தமுடையதாயிருந்தலானும், நாடுகிழவோன் என்றது சேரலிரும்பொறையையே

குறித்த விளிப்பெயரென்றறிக. நாடுகிழவோன் என்றது விளிப்பெயராயின் அதனை இடையிட்டுக்கூட்டியதென்னையெனிற்கூறுவேன். இவனே "களிற்றுமிசையோன்; களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்யார்" என்னும்சொற்கள் இரும்பொறைவார்த்தையி னனுகாரமாகையால் அதன்முன்பே நாடுகிழவோன் என இரும்பொறையை மோசியார் விளிப்பது பொருந்தாமையால் அது, களிற்றுமிசையோன் என்பதன் முன்வைக்கப்படாதாயிற்று. இவன் களிறுமதம்பட்டது என்று தொடங்கியவார்த்தைகளே மோசியாருடைய வார்த்தைகளாதலால் அவற்றைப்பராமுகமின்றிச்சாவதானமாகக்கேட்கும்படி கூறியதுபற்றி அவற்றிற்கு முன்னம் நாடுகிழவோன் என்ற விளிப்பெயர்கூட்டப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் அவ்விளிப்பெயர்முதற்கட்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்யாது இடைக்கட்கூட்டி வினைமுடிபுசெய்திருப்பதே நெறிப்பாடுடையதாயிற்று. இனி, இதன் சரித்திரத்தையாராய்வாம்.

கருவூரிடஞ்செல்வானைக்கண்டு என்றதிற் செல்கைத்தொழிலின் கருத்தாவாகியசோழன் கருத்துடைவினைமுதலா அல்லனா என்று விசாரிப்பாம். கருத்தாவெல்லாம் கருத்துடைவினைமுதலாதலால் கருத்திலனாயின் அதனைத் தெரித்துரைக்கவேண்டும். அங்ஙனமுரையாமையால் கருத்துடைவினைமுதலாகிய கருத்தாவேயாம் என்பது நன்குணரலாகும். இதனாற்சோழன் சுயேச்சையாய்க்கருவூரிடஞ்சென்றானென்பதே பெறப்படும். இவன் யானைமதம்பட்டதென்றது காட்சியிற்கண்டதுகொண்டே கவிகூறியதனாலும், அது ஒருகாரிய சாதக ஏதுவாய் நின்றமையானும்,உறையூரினின்று மதம்பட்டுக்கருவூர்சென்றதென்று சொல்லவொண்ணாதாயிற்று. ஆகவே உறையூரினின்றும் சோழன் ஒரு காரியார்த்தமாகக் கருவூர்சென்றானென்பதும், சென்றவிடத்துத் தானிறங்குதற்குரிய இடநோக்கிச்செலுத்தச்செல்லாது தன்பகைவனிருக்குமிடம்நோக்கிக் களிறுசென்றது என்பதும்போதரும்.

அக்காரியந்தான் யாதெனவாராய்வாம். இப்பாட்டானும் உரையானும் பெருநற்கிள்ளிக்கும் இரும்பொறைக்கும் பகைமையுண்டென்று தோன்றுவதானும், இப்பாட்டின்பயனாய் அப்பகைமை தீர்ந்திருக்க வேண்டுமாதலானும், அப்பகைதீர்த்தலாகிய காரியார்த்தமாகவே பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்சென்றானென்பது பெறப்படுகிறது.

இப்பாட்டின்பயனும் அப்பகைமை எவ்வாறு தீர்ந்திருக்கவேண்டு மெனில்? அடற்பாலனு? அல்லனு? என்றற்குக் களிறுமதம்பட்டது; அதனுல் இவன் நோயின்றிப்பெயரவேண்டும் என்று மோசியார்கூறிய கூற்றின் குறிப்பால், சோழன் உனக்குப்பகைவனுயினும் மதகளிறு வயப்பட்டு ஊறுபாட்டிலகப்பட்டுழல்பவனுதலால் அவ்வூறுபாடுநீக்கி யுபகரிப்பதேயுனக்குப் பேராண்மையாகும் என்பதுபெறப்பட்டமை யால் "பேராண்மையென்பதறுகணென்றுற்றக்கால், ஊராண்மைமற் றதனெஃகு" என்னும் நீதிநூன்முறைமேற்கொண்டு சேரவிரும் பொறை தன் யானைகளேயும் பாகரையும் விடுத்துத் தானுஞ்சென்று நின்று சோழன்மதகளிற்றைப்பிணித்துச் சோழனையுய்யக்கொள்ளக் கடவன்; அதற்குச்சோழன் பகைமைமறந்துபகரித்த பெருந்தன்மை யைவியந்து இரும்பொறைக்கு நன்றிபாராட்டிப்பணிமொழிகூறக் கடவன்; அதனுலவ்விருவரும் பகைமையொழிந்து நட்பினராகக் கடவரென்பதே குறிப்பாற்கொள்ளத்தக்கது.

இன்னும், "பெருநற்கிள்ளிகளிறுகையிகந்து பகையகத்துப்புகுந்த தென்றமையால் பகையகம்புகுதற்குமுன்புமதம்பட்டதென்று விளங்கு கின்றது. இங்கு பகையகமென்றது பகைப்புலத்தைக்குறியாது, பகைவனிருக்குமிடத்தையே குறித்ததாயிருக்கிறது. இதனுற்கருவூர் உறையூர்க்கணித்தாயிருக்கவேண்டுமென்னும் நியதியில்லையென்பதும் விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன் என மலைவேலிக்கெதிராயுள்ள மேல்கடல் வேலிநாடுகொண்டு விசேடித்தமையால் அச்சேரவிரும்பொறையிருந்த கருவூர் கடன்மலைநாட்டுள்ளதென்பதும் நன்கறியலாகும். இப்பாட்டி னுள் நோயிலனுகிப்பெயர்கவென வாழ்த்துதற்குரியவிஷயம் சோழ னுதலால் இஃது அவனையே பாடியதாம். ஆயினும் அவன்வாழ்விற்கு நிமித்தமாகிய சேரனைத்துதிப்பதானது, பிள்ளைத்தமிழின் காப்புப் பருவச்செய்யுட்களிற்பிள்ளையின்வாழ்விற்கு நிமித்தமாகிய கடவுளைத் துதிப்பதுபோலுமியைபுடைத்தாமாதலாலது விரோதமாகாதென வுணர்க. இங்ஙனம் விஷயவிசாரஞ்செய்யுமருமையான செந்தமிழ்ப்

பத்திரிகையில் 'சங்கமிருந்த தமிழையெல்லாம் உண்டுதிகழ் சிங்கங்களிரண்டிருந்த செழுந்தவிசில் கழாக்காலைவைத்துவிட்டீ'ரென்று பத்திராசிரியரைத் தூஷிக்கிறா ருரியவிடையுடையார். இதன்கருத்து சங்கத்தில் பத்திராசிரியரிருப்பதால் அது நாறுகிறதென்பதாம். இது, சங்கத்திற்றானே வலிந்துபுகுந்ததொருபேதைக்கியைந்ததல்லது சங்கத்தாராகிய சான்றோரால் வலிதிற்புகுவிக்கப்பெற்றிருக்கும் பத்திராசிரியர்க்குச் சிறிதும்பொருந்தாதிருக்கிறது. விஷயத்தைவிட்டு விலகிப் பொருளொடுபொருந்தாதுபோம் இன்னோரன்னவையே ஊத்தை வாயங்காந்தகூற்றாயிருத்தலால் அவையே நாற்றமுடையவாயிருக்கின்றன. இனியேனுமிதனையுணர்ந்து செந்தமிழ்க்குரிய விஷயங்களைமட்டுமாராய்ந்தெழுதிவந்தால் நலமாயிருக்குமென்பதை நேயரறிவாராக.

ஒரு மாணவன்.

உ

கணபதி துணை.

தென்றுவரையென்கின்ற மன்னார்குடியில், கோட்டூர் அரங்கசாமி முதலியாரவர்கள் சபையில், ஷெடியூர்ச்சடகோபமுதலியாரவர்கள் வேண்டுகோளின்படி, திருவாவடுதுறையாதீனவித்துவான் சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்கள் எடுத்துக்கூறிய இல்லறம் என்னும் விஷயப்பிரசங்கம்:—

இல்லறம்.

உலகமெல்லாம் இறைவன்செயலான் நடைபெறும், ஆயினும், * "ஒன்றினைச்செய்கைசெய்யா தொழிகைவேறொன்றுசெய்கை-யென் றிவையுடையோனாதி யீறிலாப்பரமயோகி - நன்றுதீநிகழ்ச்சிவேட்கை நட்பிகல் விளைக்குமாயை-வென்றவன்செய்யுமாய விருத்தியாரளக்கவல் லார்" என்றபடி அவ்விறைவன் செயலையளவிடமுடியாது. அவ்வாறள விலாச்செய்கையையுடைய இறைவனே "போகியாயிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப்புரிதலோரார் - யோகியாயோகமுத்தி யுதவுதலதுவுமோ ரார்" என்றதனால் இருவகையறங்களையு நடத்துகின்றான்.

அவற்றுள் இல்லறநடத்தலெவ்வாறென்னில்? "சத்தியுஞ்சிவமு மாய † தன்மையிவ்வுலகமெல்லா - மொத்தொவ்வாவாணும்பெண்ணு முயர்குணகுணியுமாகி - வைத்தனனவளால்வந்தவாக்கமிவ்வாழ்க்கை யெல்லா - மித்தையுமறியார்பீடலிங்கத்தினியல்புமோரார்" "இண ரெரித்தேவுந்தானேயெரிவளர்ப்பவனுந்தானே - புணவுகொள்பவனுந் தானேயாகியவொருவன்வையம் - புணர்வுறுபோகமூழ்கப்புருடனும்

---

* ஒன்றினைச்செய்கை - கர்த்தத்துவம்.
செய்யாதொழிகை - அகர்த்தத்துவம்.
வேறொன்றுசெய்கை - அந்நியதாகர்த்தத்துவம்.

† தன்மை - இருவேறுதன்மை. உலகம்-இயங்கியற்பொருள், நிலையியற் பொருள். ஒத்தொவ்வாவாணும்பெண்ணும் - வடிவமெல்லாமொத்துக் குறிகுணங்களொவ்வாது இருவேறுவகைப்பட்ட ஆணும்பெண்ணு மென்க. வைத்தனன் - தம்முட்களித்துவாழவைத்தனனென்க. அவ ளால் - அவளை மணஞ்செய்தலாலென்க. வாழ்க்கையாவன-உலகமெல் லாம் அவனவளதுவென்னும்அவயவப்பகுப்புடையனவாதல்,மூத்தொழி லுடையனவாதல், ஒரு கருத்தாவையுடையனவாதல் முதலாயின வென்க.

பெண்ணுமாகி- மணவினைமுடித்தானன்னான்புணர்ப்பையார் மதிக்கவல்லார்'' என்றபடியே ஆணும்பெண்ணுமாகிச் சத்தியைமணந்திருந்ததனால் இல்லறநடைபெறுகின்றது.

அவ்வில்லறமே ஈண்டெடுத்துக்கூறத்தொடங்கியது.

அஃதாவது, இல்வாழ்க்கைநிலைக்குச்சொல்லுகின்றநெறியினின்று அதற்குத்துணையாகிய கற்புடைமனைவியுடன்செயப்படுகின்ற அறமாம்.

அறமாவது நூல்களிலேவிதித்தனவற்றைச்செய்தலும், விலக்கியவற்றையொழிதலுமாம்.

அறஞ்செய்தற்குரிய இருவகையுள் இவ்வில்லறமேமுதலாதலால், இதனைத்திருக்குறளிலே முதலிலெடுத்து, இருபதகிகாரமாகக் கூறினார். ஒளவையாரும் "இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல" என்றார். மாயூரப்புராணத்தில், "ஆவினுட்சுரானபோலு மறத்துளில்லறமேபோலு - நாவினுண்மெய்நாப்போலு நாட்டினுட்சோழநாடு'' என்றார். திருக்குறளில் "ஆற்றினொழுக்கியறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை - நோற்பாரினோன்மையுடைத்து" என்றும், "அறனெனப்பட்டதேயில்வாழ்க்கையஃதும்- பிறன்பழிப்பதில்லாயினன்று" என்றும் கூறி இவ்வில்லறநெறியில் அதற்குரியவியல்பொடுகூடிவாழ்பவனை 'முயல்வாருளெல்லாந்தலையென்றும்' "வானுறையுந்தெய்வத்துள்வைக்கப்படும்" என்றுங்கூறினார்.

இவ்வில்வாழ்வான் கற்புடையமனையாளுடன்கூடியில்லறநடத்துங்கால், பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி, ஆதாரமானவராலே நீக்கப்பட்டவர், வறுமையுற்றோர், அநாதராய்த்தன்பால்வந்திறந்தோர் யாவர்க்குந்துணையாகுதல், * "தென்புலத்தார்தெய்வம் விருந்தொக்கலானென்றாங் - கைம்புலத்தாறோம்பறலை'' என்றவாறு ஐந்திடத்தும் அறநெறியைவழுவாமற்செய்குதல், அன்புடைமை, இனியவைகூறல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, ஈகைமுதலியவற்றைக்கொண்டிருத்தலால் இங்ஙனங்கூறினாரென்க.

---

* தென்புலத்தார்-பிதிரர். அவர் அயனாற்படைக்கப்பட்டதொரு கடவுட்சாதியென்றார் பரிமேலழகர். "தென்புலத்தவர்தாமயன்றருமரீசிமுதலினோர்சிறுவரங்கவரு- ளின்புறுமரீசிவிராட்டுவைமுதலோரீன்றவர்சுராசுரர்முதலோர்க்-கன்புடைப்பிதிரராகுவர்கவியோடங்கிராபுலத்தியன்வசிட்ட - னென்பவர்க்குதித்தோர்மறையவரரசர்வணிகர்வேளாளருக்கியைவர். எனக்காஞ்சிப்புராணத்திற் கூறியவாறு காண்க.

இனித் துறவறமெய்தி ஞானத்தாற்கதியடைதல் சிறந்ததெனில், அஃதங்ஙனமாகுக; பெரியபுராணமுதலிய நூல்களிலே அறுபத்துமூம் மைநாயன்மார்முதலோர்களிலே பற்பலரும் இல்லறநெறியினின்றே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானங்களையியற்றிநின்று கதியடைந்தமை நன்கு கூறப்படுதலுங்கண்டுணர்க.

இவ்வில்வாழ்க்கைநிலைக்குரியனாவான் பிரமசரியநிலையைவிடுக்க வேண்டித் தன்னாசிரியனிடத்தறிவித்தருள்பெற்றுக்கொண்டு மனைவி யாகவருபவளை நூல்களிற்கூறியமுறைப்படியே ஆராய்ந்துகொள்ளல்வேண் டும்; எவ்வாறெனில்? ஒருகோத்திரத்திற்பிறந்தவள், நோய்பழியியைந்த மரபில்வந்தவள், பெண்ணேபெறுகின்றமாதர்வயிற்றிற்பிறந்தவள், மலை பாம்பு நதி பறவைமுதலிய பெயருடையவள் விவாகத்திற்குரியவளா காள். இனியசொல்லுடையவள், கணவன்வயதிற் குறைந்தவயதுடை யவள், யாரிடத்திலுங்கோபமில்லாதவள், முகத்தெளிவுடையவள், பல ருடன்பிறந்தவள் விவாகத்திற்குரியவளாவாள்.

இழிகுலத்துப்பெண்ணையாவது, நூல்களிற்சொல்லியவடிவங்கள் வேறுபாடுடையவளையாவது விவாகஞ்செய்தோன் அறிவழிந்து நர கத்தையடைவான் என்றார்.

இவ்வாறன்றி விவாகஞ்செய்தற்குரியவளுடைய பாதாதிகேச மீறாகவுள்ள இலக்கணங்களைக்காசிகாண்டத்தில், ௩௨ - செய்யுளாகக் கூறியிருக்கின்றார்; திருவிளையாடற்புராணத்திற் சுருக்கிப்பதினான்கு செய்யுளாகக்கூறியிருக்கின்றார்; அவற்றையுணர்ந்துகொள்ளல்வேண் டும். விரியுமாதலின் ஈண்டெடுத்துரைக்கவில்லை; இவ்வாறே மகளைக் கொடுப்போனும்மணமகனையும் "உன்னதமாறுநீண்டவுறுப்பைந்துசூக் கந்தானு - மன்னதுகுறுக்கநான்காமகலுறுப்பிரண்டேழாகச் - சொன் னதுசிவப்புமூன்றுகம்பீரந்தொகுத்தவாறே - யின்னவைவிரிக்கிலெண் ணான்கிலக்கணவுறுப்பாமென்ப" எனக்கூறிய முப்பத்திரண்டுறுப்பிலக் கணங்களையும் ஆராய்ந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

இவ்வாறன்றி, "பண்புடையகுடிப்பிறப்பும்பழிப்பில்லாப்பேரழகும் பரந்தகேள்வி - நுண்பொருளைநீரொழியப்பாலுகருமன்னம்போனாக் கித்தீர்வு - மொண்பொருளுமிந்நான்குமுடையாரைக்கிடையாதிவ்வுல கந்தன்னிற் - பெண்பெறுகைபோலிந்தப்பிழையேதுங்கண்டிலனே பேசுங்காலே" "குலம்வேண்டுமென்றிருப்பர்குலத்துள்ளார்கல்வியினாற்

குறையாளுனை (நலம்வேண்டுமென்றிருப்பர் தந்தைமார் பரந்தபெருஞ் செல்வமுள்ள - நலம்வேண்டுமென்றிருப்பர் தாய்மார்கள் யௌவனமு மழகுஞ்சார்ந்த- நலம்வேண்டுமென்றிருப்பர் நாறுகுழற்கன்னிமார் நலத் தின்றிக்கார்" எனக்கூறியவாறு இந்நான்குமுடையவனைக நோக்கிக் கொள்ளல்வேண்டும்.

இங்ஙனம் விவாகத்திற்குரிய நாயகன் நாயகியினுடைய ஆயுளைச் சாதகங்களாற்றெறிந்துகொண்டு, ஆடவர்க்கு வலப்புறமும், மாதர்க் கிடப்புறமும் நல்லிலக்கணமிருப்பதையுநோக்கி, விரிச்சியுஞ்சகுனமு நன்மையாயிருத்தலறிந்து, பொருந்துமாயின் விவாகஞ்செய்தல்வேண் டும்.

உடன்பிறந்தவர்க்கு ஏககாலத்திலும் ஓராண்டுக்குள்ளும் விவா கஞ்செய்தல்கூடாது.

எட்டுவயதுடையவள் கௌரி, ஒன்பதுவயதுடையவள் உரோ கிணி, பத்துவயதுடையவள் கன்னி, பன்னிரண்டுவயதுடையவள் விடளி, என்று பெயர்பெறுவர்.

இவர்களுள்ளே கௌரியைத்தானஞ்செய்தோன் சுவர்க்கம்பெறு வன். உரோகிணியைத்தானஞ்செய்தோன் வைகுண்டத்திருப்பன். கன்னியைத்தானஞ்செய்தோன் பிரமபதத்திருப்பன். விடளியைத் தானஞ்செய்தோன் ரௌரவமென்னுநரகத்திருப்பன். பன்னிரண்டு வயதிற்குமேற்பட்டவளைத்தானஞ்செய்தவனுக்கு வருங்கதியைச் சொல்லமுடியாது.

இனி "பூத்தவள்வதுவைமுற்றுறுதிருப்பிற் பூப்பவுங்கொடாது வைத்தவளைக் - காத்திருந்தவனீரியக்கமும்பிதிரர்கைக்கொண்டுநுகர்த லினந்தோ- மூத்துறுகுலமுமழியுமாதலினுன் மொய்த்தபூப்பினுக்குரித் தாய - யாத்தவாயுளின்முன்னையுளுங்கதியுமீட்டுவோர்மன்றல்செய் தளிக்க" என்றதனுல் ருதுவானவளை விவாகஞ்செய்துகொடுக்காது வைத்திருப்பவன் மலசலங்களைப்பிதிரர்களுண்பார்களாதலால் அவன் குலமழிந்துவிடும்; ஆதலால் ஆயுளுங்கதியும்விரும்பினேன் ருதுவாவ தற்குமுன்னேவிவாகஞ்செய்துகொடுக்கவேண்டும். பூப்புநிகழ்ந்தமாதர் முதனுட்சண்டாளி, இரண்டாநாட்பிரமகத்திசெய்தவள், மூன்றுநாள் வண்ணாத்தியென்றுங்கூறப்படுவர்.

இனிப் பொருள்விரும்பிப் பெண்ணைவிவாகஞ்செய்துகொடுத்தோன்குலமழியும், அப்பெண்ணுந்தூயவளாகாள்,புழுக்கையோடொப்பாள். வலிமையினுற்கவர்ந்துகொண்டுவந்தபெண்ணுங், கருப்பாதான முதலியன செய்யப்பெருதபெண்ணும் விவாகஞ்செய்யினும் சுத்தமுடையவளாகாள். புழுக்கையோடொப்பாள்.

இனி, மணமாவது எட்டுவகைப்படும். அவை "பிரமமேபிரசாபத்தியந்தெய்வம்பேணுமாரிடம்வளரசுரம் - பரவுகாந்தருவமிராக்கதம் பசாசமெனப்பகர்மன்றலோரெட்டாம். இவற்றுள் பிரமமணமாவது பிரமசரியவிரதநோற்றபிரமசாரிக்கு அக்கினிமுன் பெண்ணைத்தானமாகக்கொடுப்பது. பிரசாபத்தியமணமாவது பெண்ணைக்கொள்ளுதற்கு நாயகன்கொடுத்தபொருளுக்கிரண்டுமடங்கு ஆபரணம்பூட்டிப் பெண்ணை அக்கினிமுன்றானஞ்செய்வது. தெய்வமணமாவது யாகஞ்செய்தவருக்குப் பெண்ணைத்தட்சணையாகக்கொடுப்பது. ஆரிடமணமாவது இரண்டுபசுவையலங்கரித்து நிறுத்தி அவற்றிடையிலே பெண்ணை நிறுத்தி யுயர்ந்தோருக்குக்கொடுப்பது. அசுரமணமாவது பெண்ணைப் பெற்றவனுக்குவேண்டுவனகொடுத்துவாங்கிக்கொள்ளுதலுஞ் சுற்றத்தார்க்குப்பொன்கொடுத்து அவர்களாலே பெற்றோன்பெண்ணைக்கொடுக்கக்கொள்ளுதலும் பிறவுமாம். காந்தருவமணமாவது நாயகனுநாயகியுந்தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுத் தெய்வங்கூட்டக்கூடுவது. இராக்கதமணமாவது பெற்றோன்வருந்தத்துன்பஞ்செய்து பெண்ணை வலியாற்கவர்ந்துகொள்வது. பசாசமணமாவது கள்ளுண்டுகளித்திருப்பவளையும், நித்திரைசெய்பவளையும், மூத்தவளையுங் கள்ளத்தாற்கவர்ந்துசேருவது.

இவ்வெட்டுமணத்துள், முற்கூறியநான்குமணமும் அந்தணர்க்குச்சிறந்தன. அசுரமணம்நான்குவருணத்தார்க்குமாகும். சூத்திரர் முதலானவர்க்குக் கந்தருவமிராக்கதமாகிய இரண்டுமுரியன. பைசாசமணம் ஒருவருக்குங்கூடாது. இவ்வாறு சுப்பிரபேதவாகமத்திற்கூறியதாகத் திருவானைக்காப்புராணத்திற்கூறியிருக்கின்றார்.

இனி மங்கிலியஞ்செய்யும்பொன் இரண்டு குஞ்சமுதல் முப்பது குஞ்சம்வரையுமாகும். குஞ்சம் - குன்றியிடை. சிவலிங்கம்போலவும், விநாயகரைப்போலவும், தாமரைப்பூப்போலவும் ஒன்றுசெய்து அதன்

பக்கத்து ஐந்தரும்பாக்ச்செய்யப்பட்ட இரண்டைச்சேர்த்து இரண்டு பொற்கயிறு கோத்தது திருமங்கிலியமாகும். பாணிக்கிரகணமே வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதென்பர்.

இனி மணமகனையுமணமகளையும் ஆபரணமுதலியவற்றால் அலங்காரஞ்செய்வித்து இருவர்கோத்திரமு நாமமுஞ்சொல்லி மணமகளைப் பெற்றவன் நீரொடுதானஞ்செய்தல்வேண்டும். பெற்றவனில்லையேல் அவனுடன்பிறந்தோனுயினும், பெண்ணின் மூத்தோர்களிலொருவனுயினுந்தத்தஞ்செய்யலாம்.

பிராமணர் நான்குவருணத்திலுஞ் சத்திரியர் மூன்றுவருணத்திலும் வைசியர் இரண்டுவருணத்திலுஞ் சூத்திரர் தமதுவருணத்திலும் விவாகஞ்செய்யலாம்.

இனி அக்கினிக்கு மேற்றிசையிலே ஆசனமிட்டு மணமகனையு மணமகளையும் வைத்து ஆகமமந்திரத்தால் மந்திரகோடிமாலைகொடுக்க அணிந்துகொண்டபின்பு, நாயகனுக்ிடப்புறமாக நாயகியைவைத்துப் பின் அபவிரதயமந்திரத்தால் நாயகியிருதயத்தைத்தொட்டு வாத்திய முழங்க நாயகன் மங்கிலியத்தையெடுத்து நாயகி கண்டத்திலணிய வேண்டும்; பின் ஓமமுதலிய கிரியைகளை முடித்தல்வேண்டும்; "கடவுளர்பிதிரர்தங்கடன்கணீக்குவான்- வடுவறுமிலக்கணமாண்டகற்பினின் மிடலுடைக்கிழத்தியைவிதியின்வேட்டபி - னெடுமனைவாழ்க்கையி னொழுகனீதியே" "தருமமாற்ற னன்னெறியிற்பொருள்களீட்டறம் மொழுக்கின் - மருவுகாமந்துய்த்தறம்பூர்வாழ்த்தவாழ்தலிகழ்வனகள்- புரிதல்செய்யாதுவப்பனவேபுரிதலுலகத்தொடுமொழுகல் - கருணையொடுமில்லறம்புரிவோர்கடனென்றெவருங்கட்டுரைத்தார்" என்றபடி இல்லறநடத்தத்தொடங்கல்வேண்டும்.

பின்பு ருதுசங்கமனமுதலியகிரியைகளைச்செய்தல்வேண்டும். நாயகனுநாயகியுங்கூடுந்தினம், "பூத்துநீராடியநாண்முதலாகப்பன்னிருநாட் பூவையார்க்கு-வாய்த்தகரு வுறுங்காலமாதலிறுலநாளுண்மகமேமூலம். பாத்தசிர்விரததினந்தனக்காகாநாள்பஞ்சபருவமெல்லா - நீத்து நூல் விதித்ததினம்புணரானேற்கருவொன்றுநீக்கினுல்" எனத்திருவானைக் காப்புராணத்திற்கூறியவாறும், "பூவையேயனையார்தம்மிற்பூத்தநாண் முதனுன்கின்- மேவிடார்புணர்ச்சிபின்னைவிரும்புநாள்பன்னிரண்டி-

லேவுறுகருப்பமுண்டாமிங்கிதிலிரட்டிநாளாண் - பாவினதொற்றைநா ளேற்பெண்ணெனப்பகருவாரே" என உள்ளமுடை யானிற் கூறிய வாறுந்தெரிந்துகூடல்வேண்டும்.

புத்திரனைப்பெற்றுவளர்த்தபின் ஐந்துவயதிலே "தந்தை தமகற் காற்றுநன்றியவையத்து - முந்தியிருப்பச்செயல்" என்றபடி வித்தை யாகியபொருளையீட்டிக்கொள்ளச்செய்து அதிற்சிறந்தவனாகச்செய்தல் வேண்டும். "வித்தை விரும்பு" "எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்த கும்" "எண்ணென்பவேனையெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங்-கண்ணென்ப வாழுமுயிர்க்கு" "கைப்பொருள்கொடுத்துங்கற்றல் கற்றபின்கண்ணு மாகு - மெய்ப்பொருள்விளக்குநெஞ்சமெலிவிற்கோர்துணையுமாகும் - பொய்ப்பொருள்பிறகள்பொன்னும்புகழுமாந்துணையுமாகு - மிப்பொரு ளெய்திநின்றீரிரங்குவதென்னையென்றான்" என்பதனாற்செல்வப்பொரு ளினுங்கல்விப்பொருளின்பெருமையறிக. "இளமையிற்கல்" வளையிள மரந்தனைநிமிர்த்தல்வாய்க்கும்பொன்- னிளகியபொழுதணியியற்றலாகு நல் - வளமுறுகேள்விநூன்மாண்புநற்குண-மிளமையினன்றிமூப்பெய்தி னெய்துமோ" என்பதனால் இளமையிலே கற்பிக்கவேண்டும். இவ்வா றாகிய கல்விப்பொருளிற்சிறந்தவனாகச்செய்யாவிடிற் புத்திரன்கெடுவ தன்றிப் பிதாமாதா தாதை முதலோர்களெல்லாம் நற்கதியடையார் கள். புத்திரன் என்பதற்கு நரகத்தினின்று கரையேற்றுபவன் எனப் பொருள் கூறுதல்காண்க. "மனைக்குவிளக்கமடவாண்மடவா-டனக்குத் தகைசால்புதல்வர்-மனக்கினிய-காதற்புதல்வர்க்குக்கல்வியேகல்விக்கே- யோதிற் புகழ்சாலுணர்வு" என்பதனாலுங் கல்விகற்பிக்கவேண்டுவது சிறந்தபேறென்க.

கல்விகற்பியாது மூடனாகவைத்தால் ஒருமூடன் பிதாவுக்கு ஓட் டிற்கஞ்சிவார்த்தகதைபோலாகுமென்க.

இனி இங்ஙனமாக இல்லறநடத்தற்குரிய மனையாளும், "அன்னை தயையுமடியாள்பணிவிடையும் - பொன்னதழகும்புவிப்பொறையு-மன் னுகின்ற - வேசைதுயிலும்விறன்மந்திரிமதியும் - பேசிலிவையாறுடை யாள்பெண்" என்றவாறுகுணங்களிற்சிறந்தவளாயிருத்தல்வேண்டும். "தெய்வந்தொழாஅள்கொழுநற்றொழுதெழுவாள்- பெய்யெனப்பெய்யு மழை" என்றுங்கூறினர். கொழுநனைத்தெய்வமாகத்தொழுபவள் உமா

தேவியுடன் கூடியிருப்பாள் எனக் காசிகாண்டத்திற் கூறியிருக்கின்றார். இன்னும்,

"மிடியினர்குணமிலர்விருத்தர்நோயினர்
வடிவிலருறுப்பிலர்வஞ்சர்மூடர்வெங்
கொடியவராயினுங்கொழுநர்தம்மிடை
மடியிலரன்புகற்புடையமாதரே.

கொழுநனுண்டபின்றானுகர்கொள்கையும்
விழிதுயின்றபின்றுஞ்சலுமென்றயி
லெழுதன்முன்னமெழுதலுமேயன்றே
பழுதில்கற்புடைப்பாவையர்செய்கையே.

உரலிற்கம்மியரோங்குமுலக்கையிற்
பரவுவாசற்படியின்முரத்தினிற்
றிருவகன்றிடுமாலெனச்சேர்ந்திரார்
பொருவில்கற்புடைப்புண்ணியமாதரே.

எரிமணிப்பொலம்பூண்சுமந்தின்னுயிர்க்
குரியகேள்வருவப்பமுன்னெய்துவார்
பிரியுங்காலையிற்பெய்கலனியாவையு
மொருவிமாசுடனுண்டிடவைகுவார்.

திருந்துமாயுள்சிதையுமென்றெண்ணித்தம்
பொருந்துகாதலர்நாமம்புகன்றிடா
ரிருந்தபோதன்றித்தாமுன்னிருந்திடா
ரருந்துமிச்சிலமுதினுகர்வரால்.

ஆன்றகற்பினர்பூப்பினகன்றுறை
மூன்றுநாளுமுகமலர்நோக்கலார்
தோன்றயாதுஞ்சொல்லார்புனறோய்ந்தபின்
சான்றகாதலர்தம்முகநோக்குவார்.

என்றபடியிருக்குங்கற்புடையமாதர் தந்நாயகரோடுயிர் விடின், ஓர் மயிரொன்றினுக்கு ஆயிரங்கோடிகாலஞ் சுவர்க்கத்திலிருப்பார் என்றுங்கூறியிருக்கின்றார்.

இனி இருவருமொத்தேயில்லறநடத்தல்வேண்டும். இன்றேல்,

தருமமெனும்பண்டமிடுஞ்சகடமாமனைவாழ்க்கை
கருமநுகம்பிணித்துமனைக்காதலியுந்தானுமென
விருவராய்முறைசெலுத்தினைத்துணைத்தாரமுஞ்செல்லு
மொருவராய்ப்பூண்டிழுப்பினோரிறையுஞ்செல்லாதால்.

எனத் திருக்குற்றாலத்தலபுராணத்திற்கூறியவாறுமென்க. பாரதமுத லான நூல்களிலே மௌற்கல்லியமுனிவர்மனைவியாகிய நாளாயினிமுத லியோர்கதையாற் கணவன்குறிப்பின்படியொழுகிய நற்குணநற் செய்கைகளைத்தெரிந்திருக்கின்றோம். அவ்வாறு சிறப்புற்றிருக்கின்ற மனைவியே இல்லறத்திற்குரியசெல்வமாம் “மனைக்காக்கமாண்டமகளிர்” என்றதனாலுமறிக.

இனி நாயகனும், “தந்தைதாய்சோதரருற்றாரையெலாங்கைவிடுத் துத்தன்னைச்சார்ந்த, பைந்தொடியையனையவர்போலாதரிக்கைகணவ னுக்கேபரமாம்” என்றபடி மனைவியையாதரிக்கவேண்டும்; அன்றியுஞ் சற்கருமங்களைப்போதித்து அவளையியற்றும்படி செய்யவேண்டும். அவ் வாறு செய்யாவழி “மண்டலத்தோர்கள்செய்தபாவமன்னவனைச்சா ரும் - திண்டிறன்மன்னன்செய்ததீங்குமந்திரியைச்சாரும் - தொண்டுறு சீடன்செய்ததோடமுங்குருவைச்சாரும் - கண்டெனுமொழியாள் செய்தகன்மமுங்கணவற்காமே” என்றபடி அவள்செய்த பாவமெல்லாங் கணவனைச்சாருமென்க.

நற்குணநற்செய்கைகளில்லாவழி, ஒருத்திவிளாங்காய்த்தோடுரைத் துக்கொடுத்ததுபோலவும், ஒருத்திகற்பிலக்கணங்கேட்டுவந்துரைத்தது போலவுஞ்செய்யவுஞ்சொல்லவுநேரிடும். ஒருவன் றருமஞ்செய்யவேண்டு மென்று பொருளைத்தொகுத்துக் கடைக்காலஞ்செய்வோமென்று முடிப்புக்கட்டித் தன்மனையாளிடங்கொடுத்துவைத்து இதனைத்தருமஞ் செய்யவேண்டும்; நான் மரணந்தஞ்சமீபித்தகாலத்திற்கேட்டபோது கொண்டுவந்துகொடுவென்று சொல்லியிருந்தான். பின்பு மரணமாகுங்

காலம் வந்தவுடன் விக்கலுமேலிட்டுப்பேசமுடியாதபோது மனையாளை நோக்கி முன்கொடுத்தபொருளைக்கொண்டுவரச்சொல்லிக் கையைக் காட்டினான். அவள் அந்தப்பொருளைத் தனக்குவைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்து ஒரு விளாங்காய்த்தோட்டையெடுத்துவந்து நீர்விட்டுரைத்துக்குடிக்கும்படிகொடுத்தாள். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் உன்கணவனொருவிதமாகக்கையைக்காட்டினார்; நீயொருவிதஞ்செய்கிற தென்னவென்றுகேட்டார்கள்; அதற்கவள் என்னையகருக்குவிளாம்பழத் திலே பிரீதியுண்டு இப்போது அதுகிடையாதாதலாலே அத்தோட்டை யுரைத்துக்கொடுத்தேனென்றாள். விக்கலுக்கு விளாங்காய் பகை யானபடியினாலே யுடனே மரணமாயினான். இக்கதையைக்குறித்துத் தினகரவெண்பாவில்,'மாயுங்கால்கைகாட்டமங்கைவிளாங்காய்த்தோட் டைத், தேயவுரைத்தாடினகரா - வாயவே, நாச்செற்றுவிக்குண்மேல் வாராமுன்னல்வினை, மேற்சென்றுசெய்யப்படும்" எனக்கூறியிருத்தலுங் காண்க. ஒருவன்றன்னைநிந்தித்தொழுகு மனையாளைநோக்கிக் கற்புடை மாதரிலக்கணம் பிரசங்கஞ்செய்கிறார்கள், நீயுங்கேட்டுவாவென்றான். அதற்கவளிசைந்துபோய்க்கேட்டுவந்தாள். நாயகன் அவளைநோக்கி யெப்படிப்பிரசங்கஞ்செய்கின்றாரென்றான். அவள் எல்லாமுன்னிழ வுக்கே செய்யும்படிசொல்லுகிறாரென்றாள் எனவுலகினர் கூறுங்கதையா லுங்காண்க.

"எதிரியென்றெதிர்நிற்பாள்கூற்றஞ்சிறுகாலை
யட்டில்புகாதாளரும்பிணி—யட்டதனை
யுண்டியுதவாதாளில்வாழ்பேயிம்மூன்றுங்
கொண்டானைக்கொல்லும்படை."

என்றபடி வேறுபட்டிருப்பாளாகில், "பத்தாவுக்கேற்றபதிவிரதையா யின - லெத்தாலுங்கூடியிருக்கலாஞ் - சற்றேனு - மேறுமாறாகவிருப் பாளேயாமாகிற் - கூறாமற்சந்நியாசங்கொள்" என்றபடி அவளைவிட்டு நீங்கிவிடுதலே நலமாமென்க. மனைவியில்லாதவனுக்கொன்றுமேயில்லை; "தாயோடறுசுவைபோந் தந்தையொடுகல்விபோஞ் - சேயோடுதான் பெற்றசெல்வம்போ-மாயவாழ்-வுற்றாரொடுபோமுடன்பிறப்பாற்றோள் வலிபோம் - பொற்றாலியோடெவையும்போம்" என்றதனாற்காண்க.

இனி நன்மனைவியுடன்கூடி நல்வழியீட்டியபொருளால் இல்லற நடத்துவோன் முப்பத்திரண்டறமுஞ்செய்தல்வேண்டும். இவற்றைக் காஞ்சிப்புராணம் இரண்டாங்காண்டங்கழுவாய்ப்படலத்தில் "தூங்கிய" என்னுஞ்செய்யுண் முதலாகக்கூறியிருத்தல்காண்க.

இவற்றுள்ளே இல்வாழ்வானுக்கு விருந்தோம்பல் மிகச்சிறந்தது என்பது விளங்க, முன்னரில்வாழ்க்கையிலே "தென்புலத்தார்தெய்வம் விருந்தொக்கறானென்றாங்- கைம்புலத்தாறோம்பறலை" எனக்கூறியதோடமையாது, விருந்தோம்பலெனவேறோரதிகாரமாகவெடுத்து, 'இருந்தோம்பியில்வாழ்வதெல்லாம்விருந்தோம்பி- வேளாண்மைசெய்தற்பொருட்டு' என்பது முதலாக விளங்கவெடுத்துரைத்தார். புராணங்களிலே நகரச்சிறப்புக்கூறுவோரெல்லாம் "அருந்தினரருந்திச்செல்லவருந்துகின்றாருமாங்கே - யிருந்தினிதருந்தாநிற்கவின்னமுதட்டுப்பின்னும் - விருந்தினர்வரவுநோக்கிவித்தெலாம்வயலில்வீசி - வருந்திவிண்ணோக்குமோரேருழவர்போல்வாடிநிற்பார்." என்பதுமுதலாகக்கூறியிருக்கின்றார். இவ்வில்லறத்திற்குரியபொருளைப்பெற்றிருப்போன் அப்பொருளைப்புதைத்துப்பாதுகாத்துவைக்குமிடமியாதெனில்? வறியராயினார்வருந்தும்பசியைத்தணித்தலாம். "அற்றாரழிபசிதீர்த்தலஃதொருவன்-பெற்றான்பொருள்வைப்புழி" "ஊருணிநீர்" என்றதனாற்காண்க.

இவ்வாறுசெய்யாவழி, "முன்பசிப்பிணியிலார்தங்கண்முன்புபோ- யென்பசிதணியெனவியம்பும்வாசக - நின்பதம்பெறுதியோவலதுநீயுந்தா - னென்பதம்பெறுதியோவென்றல்போலுமால்" என்றும் "மண்ணுஞ்சட்டிகாத்தேந்திமறநாய்கௌவுங்காலினரா- யண்ணுந்தோடியிரப்பாரையறிந்தோமறிந்தோமம்மம்மா - பண்ணார்மொழியார்பாலடிசில் பைம்பொற்கலத்திற்பரிந்தூட்ட - வுண்ணாநின்றேயொருவருக்கு முதவாமாந்தரிவரென்றே" என்றும், "இரத்தலினின்னாதுமன்றநிரப்பிய- தாமேதமியருணல்." என்றுங்கூறியபடி வறியவரேயாவாரென்க.

ஒருவன்றன்வீட்டில் விருந்தினன்வந்ததுதெரிந்து உள்ளேசென்று தன்மனைவியைநோக்கி நானுன்னையடிப்பதுபோலடிக்கின்றேன் நீயழுவதுபோலழுவாய் வந்தவிருந்தினன் சமயபேதமாயிருக்கிறதென்று போய்விடுவானென்றான்; அதற்கவளுடனேயிசைந்தாள். அவ்வாறே அவனடிப்பதுபோலடித்தான்; அவளுமழுவதுபோலழுதாள்; அது கேட்டவிருந்தினன் வந்தசமயஞ்சரியாகவில்லையென்றுபோய்விட்டான்.

பின்பு மனைவியைநோக்கி நானுமுன்னை நோகாமலடித்தேனேயென்றான்; அவளுமோயாமலழுதேனேயென்றாள்; போன விருந்தினனும் நானும் போகாமல் வந்தேனேயென்றான். இருவருக்குமானபங்கமாயினது. இவ்வாறு பல தந்திரஞ்செய்து வந்தவிருந்தினரைக்கடத்திவருகின்றவரும் பலருள்ளார்கள். இத்தீமைக்குணத்தைவிடுத்து, "நந்தெறும்புதூக்கணம்புட்காக்கையென்றிவைபோற் - றங்கருமஞ்சாலக் கடைப்பிடித்து" என்றபடி நல்லனவாகிய காரியங்களைக்கைவிடாதுறுதியாகப்பிடித்து, "வித்துமிடல்வேண்டுங்கொல்லோவிருந்தோம்பி, மிச்சின்மிசைவான்புலம்" என்றதனால் விருந்தினர்க்கூட்டி "ஐயமிட்டுண்" "ஐயமிடுமினறநெறியைக்கைப்பிடிமின் - னிவ்வளவேனுமன்னமிட்டுண்மின் - றெய்வ - மொருவனேயென்றுமுணரவல்லீரே - லருவினைகளோந்துமறும்" "யாவர்க்குமாமிறைவர்க்கொருபச்சிலை - யாவர்க்குமாம்பசுவிற்கொருவாயுறை - யாவர்க்குமாமுண்ணும்போதொருகைப்பிடி- யாவர்க்குமாம்பிறர்க்கின்னுரைதானே." எனக்கூறியபடி பிச்சையிட்டுத் தானுமுண்டுவாழ்ந்து, குருலிங்கசங்கமபத்தியிற்குறைவின்றி யியன்றமட்டுஞ்செய்துவரல்வேண்டும். தானுண்ணுவதுமெவ்வாறெனில், "கங்கைவார்சடிலக்கடவுளைநினைந்து கறிதயிர்நெய்யுடனுவி - யங்கியையெழுப்பியாகுதிசெய்கையாகமுப்பதிற்றிருகவளம், பங்கமில்விதியாலுண்டு கைபூசிப்பாகடைதின்றதன்பின்னர்ப், பொங்குபேரன்பினுக்கலோடிருந்திப்புராணமேகேட்டிடல்வேண்டும்." என்றபடியுண்ணல்வேண்டும்; இவ்வாறொழுகுவோர் அறமுதலிய நால்வகைப்பயன்களையுமடைவார். இன்னும் விரித்துரைக்கிற்பெருகுமாதலின் இங்ஙனஞ்சுருக்கிக்கூறியதெனவறிக. சுபம்.

கவி.

அனதானமுயர்வித்தியாதானஞ்சிறந்தனவென்றவைநடத்தக்
கனதானமாமனரும்புகழரங்கசாமிவைத்தகனகந்தன்று
லெனதானத்தவருமெச்சவவன்பின்னோர்நடத்துகின்றாரினிமேலாகத்
தனதானத்தனவெனச்செய்குடக்கூத்தன்றிருவருளாற்றழைக்குந்
[தானே.

உ

மதுரைநகர்வாசியும் அருந்தமிழ்ப்புலவருமாகிய ஸ்ரீ மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர் அவர்கள்மீது

இரங்கற்பாக்கள்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

1. சந்தமொடு தென்றல் தவழ்ந்து மணங்கமழும்
சந்தமுறு நாடெங்குந் தண்டமிழ்ப்பா வின்னறிய
கந்தம் பரப்புசீர்க் கந்தசா மிப்புலவோய்!
வெந்தறிஞர் மனமாழ்க விடுத்தாய் தமிழகமே,
வெறும்புலவர் வீறுறவே விடுத்தாய் தமிழகமே.

2. முன்னூற் கலைவாழ் முகவூர் முதுகுடியில்
தன்னே ரிலிராம சாமிகவி ராயனருள்
சொன்னாப் புலமைச் சுதர்மூவர் பாவலருள்
பின்னாகத் தோன்றியவா! முன்னாப் பிரிந்தனையே!!
பிறங்குசீர் முன்னவ! ஆ!! முன்னாப் பிரிந்தனையே!!

3. செந்தமிழ்ச்சீ ரெல்லாம் செழிக்கநீ செய்தளித்த
சந்தமிகு வண்மைக் குமண சரித்திரமும்
அந்தமில்சீர் அங்கயற்கண் ணம்மைகலிப் பாவுமுதல்
நந்தலிலா நூலிலங்கிந் நாடு துறத்தல்நன்றோ?
நாவல்லோர் ஏங்கவுமிந் நாடு துறத்தல்நன்றோ ?

4. தமிழுலகம் போற்றிசெயச் சந்தநயஞ் சேர்ந்தொளிர்சொல்
அமிழ்தாம் திருப்புகழ்நூ லாய்ந்தச்சில் பதிப்பித்தாய்;
தமைநிகரில் ஆன்றோர் தனிச்செய்யுள் சேர்த்தவற்றை
அமைவுறச்சிந் தாமணியொன் றாக்கினாய் வாக்கினியாய்
அன்றியும் பன்னூலும் ஆக்கினாய் வாக்கினியாய்!

5. செய்யுட் பெருமையொன்றோ செப்புவதுன் செய்திறமா
ஐய!கம்ப ராமா யணத்தார ணியகாண்ட
மையகலு முறை நூல் வகுத்தளித்தாய்; வியாசமுறு
செய்யதிரட் டாநூலும் செய்தளித்தாய், மெய்தெளித்தோய்!
செந்தமிழின் நற்பணியே செய்தளித்தாய் மெய்தெளித்தோய்!

6. உலகியலா ராய்வின் உறுபயனுஞ் சீராரும்
புலவரெலாம் பொதுஅறிவு பூண்டொளிர, வேண்டுமென்றே;
பலஆண்டு"விவேக பாநு" "வித்யா பாநு"வென
நிலவுமிரு பத்திரிகை நீநன்கு நடத்தினையே
நீணிலத்தார் பாராட்ட நீநன்கு நடத்தினையே.

7. பாண்டித் துரைமுதற்பல் பார்த்திபர்நற் சுட்டும்சீர்
ஈண்டுமஹா மஹோபாத்தி யாயர்முதல் நேயர்நட்பும்
மாண்டக்க சோதரர்நன் மைந்தருற வும்விடுத்து
யாண்டைக்கோ புக்கொளித்தாய் யாணர்ச்சீர்ப் பாவாண!
யாழிசையிற் பாப்புனையும் யாணர்ச்சீர்ப் பாவாண!!

8. நேய சதிபதிகள் நேருமுடல் வேறெனினும்
ஏயுமுயி ரொன்றாவ ரென்னுமிந்த வுண்மையெங்கும்
மாயநிறை வாழ்வுகக்கும் மன்பதையோர் தேருதற்கோ
நீயகன்றாய் தாழாது நின்றுணைவி சென்றாங்கே?
நிலவு புகழ்நிறுத்தி நின்றுணைவி சென்றாங்கே?

9. "முன்னவனே முன்னின்றா" லென்றும் முதிர்நட்பால்
சொன்ன"படி யேமுடிப்பன் துசங்கட்டி" யென்றும்நீ
என்னைப் புகழ்ந்தூக்கும் இன்னுரைசண் முன்னிற்க
உன்னுருவம் நீத்ததென்னே உரைசேர் கவியரசே!
உத்தம நட்பாளா! உரைசேர் கவியரசே!!

10. சேற்றூர்ச் சமஸ்தானச் சீரார் புலவனென
விற்றிருந்தா னுந்தை; வியனுலகில் அவ்வூர்போல்
சாற்றூர் எனைத்திடத்தும் சமஸ்தான முற்றவற்கே
மேற்றாந் தரமுற்றாய்! விளங்குகநின் விரிபுகழே
மேதகுசீர்க் கவிராய! விளங்குகநின் விரிபுகழே.

நேரிசை வெண்பா.

நங்கந்த சாமிகவி ராயன் சிவனடிக்கண்
பிங்கள ஆண்டிற் பெயர்மீனத்—திங்கள்வெண்
பக்கத்து ஞாயிறுநாள் பஞ்சமியிற் கார்த்திகைமீன்
புக்கநாள் புக்கான் புரிந்து.

வே. முத்துஸாமி ஐயன் எம். ஏ. எல். டி.,

மதுரை.

ஸ்ரீ:

அநுதாபக்குறிப்பு.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினருள் ஒருவராயிருந்த மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரவர்கள் நீடித்தகாலமாகப் பிடித்துவந்தபிணி குணத்துக்குவராமையால் சென்ற பங்குனிமீ சஉ (17-3-18) ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை எ-மணிக்குத் தேகவியோகமெய்தியதுதெரிந்து வருந்துகிறோம். இவர் வித்வத்பரம்பரையிற் பிறந்தவர். கவிசெய்யுந்திறமை வாய்ந்து திருப்பேரூர்த்திரிபந்தாதி, பவானிவேதநாயகியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், கருமலையாண்டவர் துதிமஞ்சரி, குமணசரித்திரம், அரிமழுத்தலபுராணம் முதலிய பிரபந்தங்களியற்றியும், சிவஞானபாடியம், தனிச்செய்யுட்சிந்தாமணிமுதலிய சில அரியநூல்களை அச்சிட்டும், கம்பராமாயணம் ஆரணியகாண்டத்துக்கு உரையெழுதி அச்சிட்டும் தமிழுலகுக்குபகரித்தவர். விவேகபாநுவென்னும் அரியதமிழ்ப்பத்திரிகை நடத்திவந்தவர். தமிழபிவிருத்தியில் மிகஊக்கமுடையராய் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரூர்களிற் பல சங்கங்களும் கலாசாலைகளும் நிலைபெறும்படி பல பிரசங்கங்கள் செய்துவந்தவர். கற்றவரிடத்து மிக்கபரிவும் பணிவுமுடையவர். இவர் காலமெல்லாம் கல்விவிஷயத்தில் ஊக்கமுடையராயிருந்தவர். இவரையறியாத தமிழறிஞரொருவருமிலர். அவரெல்லாமிரங்குமாறு இவர் காலஞ்சென்றது தமிழ்மக்களால்மிகவும் வருந்தத்தக்கதே.

பத்திராதிபர்.

1918-ஆு ஏப்பிரல்மீ 27உ காலை 8-மணிக்குக் கூடிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் காரியநிர்வாக சபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட தீர்மானங்களின் விவரம்.

:o:

1. மாட்சிமைதங்கிய கனம் B. இராஜராஜேஸ்வர சேதுபதிமன்னரவர்கள் —அக்கிராசனாதிபதி-
2. மகா-ா-ா-ஸ்ரீ. கான்பகதூர் H. அப்துல்சுபான் சாஹிப் அவர்கள்
3. ,, T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்கள் B. A., B. L.
4. ,, V. S. இராமசாமிசாஸ்திரியவர்கள் B. A., B. L.
5. ,, M. கோபாலகிருஷ்ணையரவர்கள்.
6. ,, T. சுந்தராசாரியர் அவர்கள்.

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்:—

I. 1917-ஆு டிசம்பர் 1918-ஆு ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களின் வரவுசெலவு கணக்குகள் அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

II. (a) மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் அங்கத்தினராக வேண்டுமெனக் கோரிய அடியிற் குறித்துள்ளவர்களை அங்கத்தினராக அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

1. மகா-ா-ா-ஸ்ரீ K. G. சங்கரய்யர் அவர்கள், B. A., B. L. வக்கீல். திருவனந்தபுரம்.

2. ,, T. R. ரெங்கசாமி ஐயங்காரவர்கள் M. A., L. T., தலைமையுபாத்தியாயர், ராஜா ஹைஸ்கூல், இராமநாதபுரம்.

(b) சங்கத்தின் அங்கத்தினராகிய திருநெல்வேலி, சிவதேவஸ்தானம் கமிட்டி மெம்பர் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ ராம. சுப்பிரமணியன் செட்டியாரவர்களை சங்கத்தின் சாசுவத அங்கத்தினராக அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

III. 1916ம்-ஆு முடிவுவரை வெளிவந்த செந்தமிழ் பதினான்காம் தொகுதி முடியவுள்ள சஞ்சிகைகளைப்பாதிவிலைக்கு விற்கத்தீர்மானிக்கலாயிற்று.

IV. பட்டுக்கோட்டைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற்குச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை தேவையானால் பாதிவிலைக்குக் கொடுக்கலாமென்று தீர்மானிக்கலாயிற்று.

V. சங்கத்தின் அங்கத்தினரும், Literary Board மெம்பரும், சங்கம் பரீக்ஷாதிகாரிகளில் ஒருவருமான மகா-ா-ா-ஸ்ரீ M. R. கந்தசாமிக் கவிராயரவர்கள் காலஞ்சென்றுவிட்ட துக்கசமாசாரத்தைச் சங்கத்தார் கேள்வியுற்று, அவரது மரணத்தினால் நேர்ந்த துயரத்துக்காக அனுதாபமொழிகூறி அதனை ரிக்கார்டில் பதிவுசெய்யும்படி தீர்மானிக்கலாயிற்று.

VI. சங்கத்தின் வருஷோத்ஸவம் காளித வருஷம் ஜூன்௴ மூன்றாவது வாரத்தில் மதுரையில் நடைபெறவேண்டுமென்றும், அச்சமயம் அக்கிராசனம் வகிப்போரின் சௌகரியத்தை அநுசரித்துச் சங்கத்தின் அக்கிராசனாதிபதியவர்கள் தேதி குறிப்பிடவேண்டுமென்றுந் தீர்மானிக்கலாயிற்று.

VII. வருஷாந்தரக் கணக்குகளைப் பரிசோதனை செய்வதற்கு மகா-ள-ள-ஸ்ரீ வக்கீல் V. சுந்தரமையரவர்களை annual auditor ஆக நியமிக்கத் தீர்மானிக்கலாயிற்று.

VIII. காளித வருஷம் மார்ச்சு௴ கடைசியில் இம்மதுரையில் சங்கத்தார் ஆதரணையில் உபந்நியாசம் செய்தமைக்கு University Lecturer மகா-ள-ள-ஸ்ரீ ராவ்சாஹிப் S. கிருஷ்ணசாமிஐயங்காரவர்களுக்குச் சங்கத்தார் வந்தனத்தைத் தெரிவிக்கும்படி தீர்மானிக்கலாயிற்று.

IX. சங்கத்தின் அக்கிராசனாதிபதியவர்கட்கு விடுத்த கௌரவகாரியதரிசியவர்களின் கடிதத்திற்கண்டபடி ஆக்டிங் ஜாயின்ட் செக்ரிடேரி மகா-ள-ள-ஸ்ரீ T. சுவர்ணச்சாரியரவர்கள் 1918௵ ஜனவரி, பிப்ரவரி௴கட்கு ரூ 45 வீதமும், 1918௵ மார்ச்சு௴ முதல் ரூ 50 வீதமும் சம்பளம் பெற்று வரும்படி தீர்மானிக்கலாயிற்று.

B. இராஜராஜேஸ்வர சேதுபதி,
அக்கிராசனாதிபதி.

T. S. P. F. MADURA—18.